

Sadržaj:

Uvod

Prvi deo

Obećanje neograničenog potencijala

Materija, um i duh

Sinhronicitet u prirodi

Priroda duše

Htenje

Uloga slučajnosti

Želje i arhetipovi

Drugi deo

Utiranje sudbinskog puta

Meditacija i mantrе

Prvi princip: Nežni ste talas u okeanu kosmosa

Drugi princip: U ogledalu odnosa sa drugima, otkrivam svoje nelokalno sopstvo

Treći princip: Ovladajte veštinom razgovora sa sobom

Četvrti princip: Od želje je satkano tkanje univerzuma

Peti princip: Obuzdajte svoju emotivnu buru

Šesti princip: Slavite kosmički ples

Sedmi princip: Pristupanje tajnom dogovoru neverovatnih događaja

Živeti sinhrosudbinu

Epilog

Odabrane reference o nelokalnosti

Dodatak A

Dodatak B

Indeks/Bibliografija

**Ja, vatrena svetlost božanske mudrosti
Što žarom sjajim daleke stepe
Blistavom iskrom oživim vode.
Vrelinom razgorim sunce i mesec i zvezde,
Mudročću sve ujedinim i uredim besprekorno.
U grimiz odenem zemlju.
Lahor sam od kojeg sve zelenike pupe.
Kiša sam nastala od biserja rose
Zbog kojih se trave smeju
Smehom gugutavim slaveći radost živonosnu.
Od mene grune suza, ukusa svetog dima.
Sama sam žudnja za dobrotom.**

**Hildegard od Bingena (Hildegard von Bingen)
(1098–1179)**

Uvod

Čuda se dešavaju svakoga dana. Ne samo u zabačenim zaseocima ili na svetim mestima, na drugom kraju zemaljske kugle, već ovde, u našim životima. Stvore se niotkuda, kada ih najmanje očekujemo, nudeći nam nove mogućnosti, a onda nestanu. Čuda su zvezde padalice na nebu naše svakodnevice. Kada spazimo zvezdu padalicu, to je kao da se u naš život na tren

useli nešto magično, jer znamo da nam se takav prizor ukazuje veoma retko. Zvezde, međutim, uvek preleću nebom. Zaslepljeni suncem, ne primećujemo ih danju, a noću ih opazimo samo ako se pogodi da pogledamo u nebo upravo tada, kada one preleću vidljivim kutkom ogromnog, noćnog svoda.

Iako ih, poput zvezda padalica, smatramo neuobičajenom pojavom, čuda prožimaju naš svesni život, svakodnevno. Na nama je da ih primetimo ili ignorišemo, bez prave svesti o tome da nam ona mogu preokrenuti sudbinu. Dovoljno je da osetimo da su nam čuda prišla blizu i život nam, u samo jednom trenu, postaje neverovatno iskustvo, čudesnije i uzbudljivije nego što smo to ikada i mogli pomisliti. Ako odlučimo da ih ignorišemo, prilika za promenu će nestati zauvek. Pitanje glasi: "Da li biste umeli da prepoznate čudo, kada biste se našli u njegovoj blizini? Takođe, ako biste bili u stanju da sami orkestrirate vlastita čuda, koja biste čuda odabrali da vam se dese?"

Izvan fizičkog bića, izvan misli i emocija, postoji realitet unutar vas koji je čisti potencijal. Iz njega izvire sve mogućnosti i u njemu ništa nije nemoguće. Čak ni čuda. Pogotovo čuda. Taj vaš deo neraskidivo je povezan i prepleten sa svim što postoji i sa svime što će tek doći. Posvetio sam život istraživanju i učenju načina kako da kvalitetnije živimo, stupajući u kontakt sa tim poljem neograničenih mogućnosti – pokušavajući da saznam načine da preusmerimo i unapredimo svoje živote na materijalnom, emocionalnom, fizičkom i spiritualnom planu. U prethodnim knjigama, usmerio sam se ka određenim, željenim, krajnjim situacijama i rezultatima. Na primer, mnogo sam pisao o sticanju perfektnog zdravlja, nalaženju puta koji vodi do ljubavi i otkrivanja načina da spoznamo Boga. Ova knjiga je napisana sa jednim sveobuhvatnijim ciljem – da vam pokaže kako da uvidite duboku istinu koja leži ispod iluzije svakodnevnog života, a sve sa jednim ciljem – ne biste li otkrili svoju pravu sudbinu – i načine da

je oblikujete. Reč je o putu ličnog ostvarenja i ispunjenja i, konačno, prosvetljenja.

Već veoma dugo me fascinira ideja o načinima, na koje slučajnost usmerava i menja život. Svi u iskustvu imamo događaje koje smatramo zapanjujućim ili neobjašnjivim. Možda ste, raspremajući ormar, pronašli poklon, dobijen od nekoga, sa kojim se niste čuli godinama – da bi vas ta osoba, samo sat vremena kasnije, iznenadila telefonskim pozivom. Možda vam se desilo da čitate novinski članak o eksperimentalnom načinu lečenja raka kože i da, sasvim spontano, odlučite da te novine sačuvate. Mesec dana kasnije, poziva vas rođak kojem je upravo ustanovljena dijagnoza raka kože. Ispostavlja se da će sadržaj članka, koji ste sačuvali, biti presudan za njegovu odluku o načinu lečenja, za koje će se kasnije ispostaviti da će mu spasiti život. Takođe je verovatno da ste doživeli da vam se, negde u nedođiji, automobil pokvari. Upravo kada ste se pomirili da ćete satima čekati da se na putu pojavi neko ko će vam ukazati pomoć, niotkuda, pravo prema vama doputuje upravo šleper službe za pomoć na putu.

Da li se takvi momenti mogu pripisati pukom slučaju? Naravno da mogu, ali kada se stvar malo bolje ispita, može se dokazati i to da su oni sami bljeskovi čudesnog. Uvek kada nam se dogode slučajnosti, možemo odlučiti da ih odbacimo kao, eto, još jednu beznačajnu pojavu u haotičnom svetu ili ih, pak, možemo uočiti kao događaje koji nam potencijalno mogu promeniti život, što se često ispostavi kao istinito. Ne verujem u besmislenost slučaja. Verujem da je svaka koincidencija poruka, znak da određenom aspektu življenja treba posvetiti pažnju.

Da li ste ikada osluškivali taj tanušni, tihi "glasić" doboko u vama? Da li ste ikada imali "osećaj iz stomaka" u vezi sa nečim ili nekim? Taj nežni glasić i taj osećaj iz stomaka predstavljaju oblike komunikacije, za koju se obično ispostavi da ju je bilo vredno uvažiti. Slučajnosti nam, obično, stižu kao neka vrsta poruke. Te poruke čujemo sve jasnije i bolje, ako počnemo da

obraćamo pažnju na slučajnosti. A ako uspemo da razumemo sile koje proizvode i modeluju slučajnosti, tada i možemo da utičemo na njih i stvorimo sopstveni aranžman smislenih slučajnosti, usmeravajući ih na sopstvenu dobrobit. Eto, tada se život doživljava kao čudo koje se neprestano odvija pred našim očima, ostavljajući nas u osećaju strahopoštovanja pred misterijom egzistencije, utisnutoj u svaki tren egzistencije.

Kroz život obično prolazimo uplašeni, blago nervozni, malo uzbuđeni. Poput dece smo, koja se igraju "žmurke" i žele da budu pronađena, u isto vreme nadajući se da ih niko neće naći, dok skriveni, grickamo nokte pokušavajući da pretpostavimo ishod igre. Strah u nama raste kada, makar iz daleka, primetimo približavanje neke prilike i skrivamo se, povlačeći se u mrak, kada nas strah preplavi. Ovako se ne korača kroz život. Oni koji razumeju stvarnu prirodu realnosti, oni koje neke tradicije nazivaju prosvetljenima, gube svaki osećaj za strah ili brigu. Sve brige nestaju. Kada jednom shvatite pravu suštinu života, a ona se može predstaviti kao tok energije, informacija i inteligencije, koji usmerava svaki momenat našeg života – tada počinjete da uviđate neverovatni potencijal, skriven u svakom novom trenu. Svakodnevnne, trivijalne stvari vas, jednostavno, više ne uzbuđuju. Svemu pristupate lakog srca i puni radosti. Takođe počinjete da se susrećete i presrećete sa sve više slučajnosti.

Kada živite poštujući slučajnosti i njihov smisao, povezujete se sa osnovnim poljem beskrajnih mogućnosti. To je trenutak, u kojem se rađa element magičnog. Ovo stanje nazivam sinhrosudbina i u njoj je moguće postići spontano ostvarenje svake naše želje. Sinhrosudbina zahteva da se dođe do mesta koje se nalazi duboko unutar svakoga od nas, kao i da se, u isto vreme, održi budnost u odnosu na komplikovani ples slučajnosti, koji se odvija izvan nas, u fizičkom svetu. Sinhrosudbina zahteva da razumemo najdublju prirodu stvari, da prepoznamo praiizvor inteligencije koja beskrajno kreira naš univerzum, kao i da

istovremeno budemo spremni da prihvatimo prilike za promenu, onako kako nam one budu iskrsavale.

Pre nego što pređemo na dublje ispitivanje teme, hajde da izvedemo mali eksperiment. Zatvorite oči i mislite o svemu što ste radili u proteklih 24 sata. Krenite u mislima unazad, sećajući se svega što ste radi od sadašnjeg trenutka do istog trenutka, ali juče. Pokušajte da, iza zatvorenih očiju, što detaljnije dozovete sve što ste radili, da vratite sve misli koje su vam prolazile glavom i prizovete osećanja koja su vam bila u srcu.

Dok radite ovo, izdvojte jednu temu, predmet ili doživljaj i fokusirajte se samo na to. To ne mora biti ništa posebno važno ili spektakularno – već samo nešto, sa čim se sećate da ste bili u kontaktu proteklog dana. Ako ste išli u banku, to može biti nešto u vezi sa novcem ili finansijama. Ako ste igrali golf ili tenis, možete se usmeriti na fizički aspekt bavljenja sportom. Razmislite o ovoj temi par sekundi.

Sada, nastavite da putujete u vremenu, vraćajući se pet godina unazad. Koncentrišite se na današnji datum, a onda krenite unazad, godinu po godinu, sve dok ne stignete do istog datuma, ali pre pet godina. Nastojte da se setite gde ste tada bili i šta ste tada radili. Pokušajte da što jasnije zamislite kako vam je tada izgledao život.

Kada stvorite jasnu mentalnu sliku svog života od pre pet godina, uvedite temu ili predmet, sa kojim ste bili u dodiru tokom proteklih 24 časa, na to šta ste odabrali da se fokusirate – finansije, zdravlje, religija... Sada, pratite kako je ta tema bila prisutna u vašem životu tokom proteklih pet godina, sve do današnjeg dana. Pokušajte da se setite svega što vam se dešavalo u toj određenoj oblasti života. Ako ste odabrali zdravlje kao svoju temu, na primer, pokušajte da prizovete sve bolesti, od kojih ste patili. Zatim se setite kako su vas one vodile od doktora do doktora, kako ste, može biti, odlučili da prekinete da pušite i kako

se ta odluka odrazila na razne oblasti vašeg života ili na režim ishrane ili hiljadu drugih varijeteta. Spremite se i počnite ovu vežbu sada.

Dok ste razmišljali koju temu da odaberete, kako se ona pojavila i razvila u vašem životu i na koji način ona utiče na to, kako sada živite, siguran sam da ste uočili brojne "slučajnosti". Toliko mnogo toga u životu zavisi od slučajnih susreta, preokreta sudbine ili staza koje se nenadano granaju u novom pravcu. Eto zašto vam se jedna tema veoma brzo uplela u skoro sve oblasti života, iako vam, na početku vežbe, kada ste počeli da razmišljate o njoj, nije izgledala značajna. Prateći događanja u vlastitom životu na ovakav način, možete doći do neverovatnih uvida o ulozi koju je slučaj odigrao u vašem životu. Možete uvideti kako biste, da se jedan majušni detalj preokrenuo drugačije, završili na nekom drugom mestu, sa nekim drugim ljudima, radeći neki drugi posao, krećući se potpuno drugačijom životnom putanjom.

Čak i kada mislite da vam je ceo život dobro isplaniran i ocrtan, kao na nekoj detaljno i pregledno obeleženoj mapi, dešavaju se stvari koje vam preoblikuju sudbinu tako, da se tome niste mogli nadati ni u snu. Slučajnosti ili mala čudesa koja se dešavaju svakoga dana života, predstavljaju naznake da univerzum ima mnogo veće planove sa nama, nego što bismo to ikada mogli pomisliti. Moj život, koji drugima izgleda tako dobro definisan, za mene predstavlja perpetualno iznenađenje. Prošlost mi je, takođe, krcata slučajnostima koje su učinile da sada izgledam ovako, kakav stojim pred vama.

Moj otac je služio u Indijskoj vojsci, kao lični lekar lorda Mountbatena (Lord Mountbatten), poslednjeg generala i guvernera Britanske imperije u Indiji. Dok je bio na dužnosti, otac je provodio mnogo vremena sa ledi Mountbaten, pa su tako postali prijatelji. Zahvaljujući ovom prijateljstvu, otac je dobio podstrek da konkuriše za dobijanje stipendije za studije na Kraljevskom medicinskom koledžu, u čemu je uspeo, a to ga je odvelo u

Englesku. Sve ovo se dešavalo kada sam bio šestogodišnjak. Ubrzo je i majka napustila Indiju, pridruživši se ocu na neko vreme, dok su mlađeg brata i mene poverili na staranje babi i dedi.

Jednog dana, stigao je očev telegram iz Engleske. U njemu je pisalo da je otac konačno položio sve ispite. Kakav je to dan bio za sve nas! Nezaboravan! Deda, tako ponosan na sinovljev uspeh, izveo nas je da proslavimo tako veliko postignuće. Bio je to najsvečaniji i najuzbudljiviji dan našeg detinjstva. Ništa slično se nije desilo ikada ranije! Odveo nas je u bioskop i na karneval, pa u porodični restoran. Nije prestajao da nam kupuje igračke i slatkiše. Od jutra do večeri, ceo dan ličio je na ludu, kliktavu vrtešku sreće. Međutim, u sred noći, brata i mene iz sna je trgao lelek i vapaj. Mada su od nas skrivali istinu, veoma brzo smo saznali da je te noći umro naš deda, a da je zvuk koji nas je probudio, bio očajnički plač naricaljki. Dedino telo je odneto iz kuće i spaljeno, a njegov pepeo prosut je Gangom.

Ovo je duboko uticalo na mene i brata. Usledile su besane noći, u kojima sam se pitao se gde je sada moj deda i da li je njegova duša ipak preživela smrt. Brat je imao drugačiju reakciju – koža je počela da mu se ljušti, kao da se opekao od sunčanja. Naočigled, nije bilo nikakvog razloga za to, pa smo konsultovali lekare. Jedan mudri doktor je uočio kako su nedavni traumatični događaji, nesumnjivo, imali tako snažno dejstvo na brata, da se on sigurno osetio izuzetno nezaštićeno i ranjivo. Na taj način bi se ljuštenje kože moglo protumačiti kao spoljni znak njegove nesigurnosti. Pretpostavio je da će sa time prestati kada se roditelji vrate u Indiju. I tako je, zaista, i bilo – kada su se vratili, ljuštenje je nestalo.

Kada se osvrnem, vidim da su se u tim ranim događajima začeli elementi svega čime ću se celog života baviti – potragom za razumevanjem prirode duše i proučavanjem veze tela i uma, iz zdravstvenog aspekta. Odluka o profesiji, došla je kao posledica čitavog niza slučajnosti koje počinju bilo gde da odlučim da

usmerim pažnju – u ovom slučaju sa očevim sprijateljavanjem sa ledi Mountbaten.

Drugi, naizgled nasumični događaji nastavili su da utiču na mene. Kada sam bio u školi, najbolji prijatelj mi je bio dečak po imenu Opo. Taj je umeo sa rečima. Kada smo na časovima engleskog pisali sastave, uvek je dobijao najbolje ocene. Takođe, bilo je pravo veselje družiti se s njim. Želeo sam da radim sve što je radio Opo. Kada je moj najbolji drug dlučio da pisanje postane njegov poziv, istu odluku doneo sam i ja.

Otac je, međutim, sanjao da je postanem doktor. Kada smo, jednom prilikom, razgovarali o svemu tome, rekao sam mu svoj stav: "Ne, ne želim da budem doktor. Medicina me ne interesuje. Želim da jednoga dana postanem veliki pisac. Želim da pišem knjige." Nedugo zatim, otac mi je za četrnaesti rođendan poklonio nekoliko sjajnih knjiga, između ostalog Ljudski okovi (Of Human Bondage) Somerseta Moma (Somerset Maugham), Dr Arosmit (Arrowsmith) Sinklera Luisa (Sinclair Lewis) i Veličanstvena opsesija (Magnificent Obsession) Lojda C. Daglasa (Lloyd C. Douglas). Mada mi to tada nije pomenuo, sve ove knjige bavile su se lekarima. Ostavile su tako snažan utisak na mene, da sam i sam pozeleo da postanem lekar.

Kada sam počeo da radim, sama činjenica da sam bio lekar, delovala mi je kao idealan preduslov za početak istraživanja spiritualnosti. Verovao sam da će me to, što ću se baviti otkrivanjem misterija ljudskog tela, jednog dana izvesno dovesti do nivoa duše. Da nisam sreo Opa, možda nikada ne bih razvio ljubav prema literaturi i pisanju, a da se otac poneo drugačije i nastavio da me primorava da odustanem od poziva pisca, umesto što me je mudro usmerio poklonivši mi literaturu o lekarima, možda bih postao novinar. Ovi, na prvi pogled nepovezani događaji i cela mreža odnosa – od ledi Mountbaten, do mog oca, dede i brata, sve do Opa – bili su međusobno sinhronizovani. Kao da su se slučajnosti urotile, kako bi oblikovale moj život i usmerile

ga pravcem koji me doveo do današnjeg dana, u kojem za mene ima tako mnogo radosti.

Svako od nas je upleten u mrežu slučajnosti, a one nas podstiču na razmišljanje i pomažu da život dobije usmerenje. Sudbina me je dovela do sadašnjeg trenutka, kada ispisujem ove redove, kako bih pisanom rečju ostvario komunikaciju s vama. Sama činjenica da upravo sada čitate ove reči, da ste ušli u knjižaru ili biblioteku, pronašli ovu knjigu, odlučili da otvorite njene korice i poklonite joj vreme i energiju kako biste saznali više o sinhrosudbini – jedna je od slučajnosti koje nose potencijal da vam promene život. Koje okolnosti su vas privukle ovoj knjizi? Kako ste je izabrali, između hiljada drugih knjiga? Na koje promene u sopstvenom životu ste pomišljali, dok ste čitali uvodne pasuse?

To što ćemo uvideti mrežu slučajnosti u sopstvenom životu, samo je prvi stadijum u postizanju razumevanja i življenja sinhrosudbine. Sledeći korak sastoji se u podizanju svesnosti o postojanju slučajnosti, onda kada se one dešavaju. Lako ih je uočiti naknadno, ali ako slučajnost ulovite onoga trena, kada se ona odigrava pred vašim očima, u boljoj ste poziciji da idealno iskoristite priliku koja vam se može ukazati. Takođe, svesnost se pretvara u energiju. Što više pažnje posvećujete slučajnostima, to je izvesnije da će one pojaviti, što znači da polako stičete sve lakši pristup porukama koje nose bitne odgovore i smernice.

Finalni stadijum u življenju sinhrosudbine, ostvaruje se kada postanete potpuno svesni međusobne povezanosti svih stvari, načina kako jedna pokreće onu sledeću, kako se sve one nalaze "u sinku". "U sinku" je govorni izraz da se kaže "u sinhronicitetu", što znači operisati u potpunom sadejstvu i sazvučju, jednoglasno. Zamislite jato riba koje pliva u jednom smeru, a onda sve ribe munjevito promene pravac kretanja. Nema ribe predvonice koja bi pokazivala smer. Riba ne razmišljaju na sledeći način: "Riba ispred mene se okrenula ulevo, pa i ja treba da uradim to isto". Sve

se dešava simultano. Ovaj sinhronicitet orkestrira velika, sveprožimajuća inteligencija koja se nalazi u samom središtu prirode i manifestuje se u svakome od nas, kroz ono što nazivamo dušom.

Kada naučimo da živimo iz nivoa duše, dešava se mnogo toga. Postajemo svesni izvanrednih obrazaca i sinhronizujućih ritmova koji upravljaju životom. Razumemo pamćenjem sačuvane sadržaje i iskustvo ljudskih života, koji su se stopili u nama, načinivši nas ljudima kakvi danas jesmo. Strah i uznemirenost nas napuštaju i blede, dok stojimo u čudu, posmatrajući svet koji nam se ukazuje kako ponovo rođen. Primećujemo mrežu slučajnosti koje nas okružuju i shvatamo da smisla i značenja ima, čak i u najsitnijim događajima. Otkrivamo da imamo sposobnost da kreiramo određene ishode u vlastitom životu, usmeravajući pažnju i svesnu volju na te slučajnosti. Spajamo se sa svakim živim bićem i neživom stvari, sa svime što postoji u univerzumu, prepoznajući duh koji nas sve spaja. Otkrivamo čudnovitost, skrivenu duboko unutar nas, klikćući u svojoj novootkrivenoj slavi. Svesno oblikujemo svoje sudbine, pretvarajući ih u neograničene kreativne ekspresije – što naši životi i treba da budu, da bismo tako proživeli svoje najsuštinskije snove, približavajući se prosvetljenju.

Eto, takvo je čudo sinhrosudbine.

Stranice koje slede podeljene su na dva dela. Prvi deo istražuje dinamiku slučaja, sinhronicitet i sinhrosudbinu, odgovarajući na pitanje: "Na koji način ovo funkcioniše?" Drugi deo pokriva sedam principa sinhrosudbine, zajedno sa svakodnevnim programom praktikovanja onoga što ste naučili i pruža odgovor na pitanje: "Od kakvog je ovo značenja za mene?"

Oni od vas koji su snažno usmereni ka ostvarenju određenog cilja ili su pročitali moje ranije knjige, mogu se naći u iskušenju da odmah pređu na vežbe. Međutim, tema sadrži pojedinosti koje

zahtevaju pažljivu analizu, kao i dodatne informacije i izdvojene opservacije, a njih je potrebno razumeti i shvatiti, pre nego što se nastavi sa čitanjem. Takođe, molim da uvažite činjenicu da je koncept sinhrosudbine, u toku proteklih deset godina, evoluirao i da nastavlja da se menja. Možda ste prisustvovali kursu o sinhrosudbini ili slušali zvučne zapise, ali ja predlažem da ovu knjigu posmatrate kao dva kursa – "Sinhrosudbina I", uvod u temu i "Sinhrosudbina II" – naprednije i jasnije razumevanje fenomena, sagledanog kroz teorijski, ali i iskustveni pristup.

Za one kojima je ova tema potpuno nova ili nemaju nikakvo prethodno iskustvo sa mojim delom, sve što imam su reči ohrabrenja. Dao sam sve od sebe da knjiga bude što razumljivija, pristupačnija i nadam se da sam u tome uspeo. Nije, međutim, uvek lako govoriti o nekim dubokim, suštinskim pitanjima, pa vam se, tokom čitanja, može učiniti da ne uspevate da sve idealno razumete i povežete. Uspećete u tome. Pokušajte samo da ne ostanete zaglavljani u jednom pasusu ili na jednoj strani. Svako poglavlje oslanja se na prethodno, a čitaoci naknadno shvate da kasnija poglavlja pojašnjavaju ranije iznete ideje koje su možda manje razumljive u prvom susretu. Ovde imamo dva cilja – jedan je da razumemo kako funkcioniše sinhrosudbina, a drugi da naučimo određene tehnike ovladavanja njenim moćima, kako bismo podigli nivo vlastitog življenja.

Ova knjiga vam neće promeniti život preko noći, ali ako ste spremni da svakoga dana odvojite malo vremena i posvetite ga aktivnom razmišljanju o ovoj temi, shvatićete da čuda ne samo što nisu nemoguća, nego da ih ima u izobilju. Čuda se rađaju svakoga dana, svakoga sata, svakoga minuta vašeg života. Ovoga trena, u vama se nalaze uspavane klice, iz kojih, kada se probude i ožive, može niknuti savršena sudbina. Oslobodite taj potencijal i živite život, mnogo čudesniji od svakog sna. Dozvolite da vam pokažem kako.

Prvi deo

Obećanje neograničenog potencijala

Materija, um i duh

Istog trena kada postanemo svesni sveta oko sebe, počinjemo da se pitamo koje je naše mesto u njemu. Pitanja koja naviru su svevremena: Zašto sam ovde? Kako se uklapam u opštu sliku života i stvari? Kakva sudbina mi je namenjena? Kao deca, budućnost nam izgleda kao prazan list papira, na kojem ćemo slobodnim potezima ispisivati sopstvene priče. Mogućnosti nam izgledaju beskrajne, puni smo radosti i samopouzdanja pred blistavim potencijalom novih otkrića, doživljavajući čisto zadovoljstvo življenja usred toliko mnogo šansi. Međutim, kako rastemo i sazrevamo, "podučeni" o sopstvenim ograničenjima, ideja o budućnosti se sužava. Ono što je nekada širilo krila mašte, sada nas pritiska i gura nadole, u strah i jezu. Ono što je nekada izgledalo bezgranično, sada postaje usko, tesno i turobno.

Postoji način kako da povratite kliktavu radost neograničenih potencijala. Sve što je potrebno da biste to postigli, jeste da razumete pravu prirodu realnosti, da ostvarite spremnost za uvid o međusobnoj povezanosti i neodvojivosti svih stvari. Kada to postignete i posle praktikovanja određenih tehnika, shvatićete kako vam svet otvara dveri, a sreća i povoljne prilike koje u vašem životu nisu bile "česti gosti", sada će početi da se pojavljuju sve češće, svuda oko vas. Koliko je moćna sinhrosudbina? Zamislite, na tren, da ste se, samo sa baterijskom lampom u ruci, zadesili u sobi, u kojoj vlada potpuni mrak. Upalite lampu i vidite prelepu sliku na zidu. Kroz glavu vam proleti: "Naravno, ovo je savršeno umetničko delo, ali ima li ovde još nečega?" Tada, odjednom, nešto odozgo obasja i osvetli celu sobu. Osvrćete se, shvatajući da se nalazite u umetničkom muzeju, sa stotinama slika koje vas

gledaju sa zidova, sve lepša od lepše. Kada vam se ovakve mogućnosti ukažu, shvatite da je život prava umetnost koju treba proučavati i voleti. Pogled vam više nije ograničen samo na jednu sliku, osvetljenu slabim svetlom baterijske lampe.

U tome je potencijal sinhrosudbine. Ona pali sva svetla. Pruža nam mogućnost da donosimo realne odluke, umesto da napipavamo u mraku, dok odmičemo stazom života. Dozvoljava nam da uvidimo značenje stvari i pojava koje nas okružuju, da razumemo povezanost ili sinhronicitet svih stvari, da odlučimo kakav život želimo da živimo i da ostvarimo svoje spiritualno putovanje. Sa sinhrosudbinom, stičemo sposobnost transformacije vlastitog života, u skladu sa sopstvenim htenjima.

Prvi korak ka ostvarenju ovakvog života leži u razumevanju prirode tri nivoa egzistencije.

Prvi nivo:

Domen fizičkog

Prvi nivo egzistencije je fizički ili materijalni, vidljivi univerzum. Reč je o svetu koji nam je najviše poznat, onome što nazivamo stvarnim svetom. On sadrži materiju i objekte sa čvrstim granicama, sve što je trodimenzionalno i uključuje sve što saznajemo uz pomoć pet čula – sve što možemo videti, čuti, dodirnuti, okusiti ili pomirisati. Uključuje sva naša tela, vetar, zemlju, vodu, gasove, životinje, mikrobe, molekule i stranice ove knjige. U domenu fizičkog vreme deluje kao da teče linijski, tako pravo i ravno, usmereno, da bismo ga mogli predstaviti kao strelu koja se prostire od prošlosti i putuje do sadašnjosti i budućnosti. To znači da sve u domenu fizičkog ima početak, sredinu i kraj, pa je stoga nestalno. Opipljiva i spoznajna bića rađaju se i umiru. Planine se uzdižu iz samog zemljinog jezga, tečnog unutra i čvrstog spolja, a onda ih bujice kiše i naleti vetrova bespoštedno napadaju, spirajući ih i vukući dole.

Fizičkim svetom, onakvim kakvog ga doživljavamo, bezpogovorno upravlja zakon uzroka i posledice, koji omogućava da se sve može sagledati unapred. Njutnova fizika omogućila nam je da predvidimo akciju i reakciju. Tako, kada bilijarske kuglice udare jedna u drugu, ako znamo kojom brzinom su se kretale i ugao pod kojim su se sudarile, možemo tačno odrediti putanju kojom će svaka od njih nastaviti da se kotrlja preko stola. Naučnici su u stanju da precizno izračunaju vreme dešavanja solarne eklipse i koliko dugo će ona trajati. Svo naše "zdravorazumsko" razumevanje sveta potiče od toga koliko poznajemo ovaj domen – domen fizičkog.

Drugi nivo:

Kvantni domen

Na drugom nivou egzistencije sve se sastoji od informacije i energije. Ovaj domen se naziva kvantnim. Sve na ovom nivou jeste nesubstancijalno, što znači da se ne može dodirnuti ili opaziti bilo kojim od pet čula. Vaš um, vaše misli, vaš ego, deo sebe o kojem obično razmišljate kao o svom unutrašnjem "biću" – svi su oni delovi kvantnog domena. Te stvari nemaju odliku opipljivosti, pa ipak znate da vaše biće i misli jesu realni. Mada je o kvantnom domenu najlakše razmišljati u svetlu uma, on obuhvata mnogo više. Zapravo, sve u vidljivom univerzumu predstavlja manifestaciju energije i informacija kvantnog domena. Materijalni svet je podskup kvantnog sveta.

Još jedan način da se ovo iskaže je da je sve u fizičkom domenu sačinjeno od informacija i energije. Iz Ajnštajnovе slavne jednačine, $E = MC^2$, saznajemo da je energija (E) jednaka masa (M) puta brzina svetlosti (C) na kvadrat. Ovo nam kaže da su materija (masa) i energija, zapravo, ista stvar, samo u različitim oblicima – energija je jednako masa.

Na jednom od prvih časova prirodnih nauka, u školi, učimo da se svaki čvrsti predmet sastoji od molekula, a da se molekuli sastoje od još manjih jedinica koje se zovu atomi. Tako shvatimo da je ta, naizgled čvrsta stolica, na kojoj sedimo, sačinjena od atoma tako maleckih, da se ne mogu videti bez jakog mikroskopa. Kasnije nas nauče da se majušni atomi sastoje od subatomske partikula koje uopšte nemaju čvrstoću. Oni su, prilično bukvalno govoreći, "džepovi" talasa informacija i energije. To znači da, na ovom drugom nivou egzistencije, stolica na kojoj sedite nije ništa drugo, do energija i informacije.

Ovaj koncept je teško shvatljiv u početku. Kako se nevidljivi talasi energije i informacija mogu doživeti kao čvrsti predmeti? Odgovor je da se događaji u kvantnom domenu dešavaju brzinom svetlosti, a da pri takvoj brzini, naša čula jednostavno ne mogu obraditi celokupni sadržaj našeg opažajnog iskustva. Percipiramo objekte kao različite jedne od drugih, jer energetske talasi sadrže različite vrste informacija, determinisane frekvencijom ili vibracijom samih energetskih talasa. To je nalik slušanju radija. Radio, podešen na jednu stanicu – recimo 101,5 FM, može da svira samo klasičnu muziku. Promenite samo malo frekvenciju radio-talasa, recimo na 101,9 FM i slušaćete samo rokenrol. Energija je kodirana za različite informacije, u zavisnosti od toga kakva joj je vibracija.

Tako ispada da je fizički svet, svet objekata i materije, sačinjen od ničeg drugog sem informacija, sadržanih u energiji, koje vibriraju na različitim frekvencijama. Razlog zašto svet ne vidimo kao ogromnu mrežu energije je što on vibrira suviše brzo. Kako naša čula funkcionišu suviše sporo, sposobna su da registruju samo veće blokove energije i aktivnosti, a ti klasteri informacija onda postaju "stolica", "moje telo", "voda" i svaki drugi fizički objekt u vidljivom univerzumu.

Nešto slično se dešava kada gledamo film. Kao što znate, filmska traka se sastoji od pojedinačnih sličica, sa praznim

međuprostorom – razmakom između svake od njih. Ako se zagledate u špulnu filma u projekcionoj kabini, videćete da se filmska traka sastoji od pojedinačnih sličica i malog međuprostora-tajlunga. Međutim, kada posmatrate filmsku projekciju, sličice se spajaju i projektuju tako brzo, da ih naša čula više ne percipiraju kao odvojene, diskontinualne. Umesto toga, primamo stabilan "mlaz" informacija.

Na kvantnom nivou, različiti blokovi energetske polja koji vibriraju na različitim frekvencijama, a percipiramo ih kao čvrste objekte, deo su kolektivnog energetske polja. Kada bismo imali sposobnost percipiranja svakog dešavanja na kvantnom nivou, uvideli bismo da smo svi deo velike "energetske supe" i da sve – svako od nas i svi objekti u domenu fizičkog, nisu ništa drugo do klasteri energije, koji plutaju u energetske supi. U bilo kom datom trenutku, vaše energetske polje stupiće u kontakt sa energetske poljem nekog drugog čoveka, utičući na njega, a svako od nas će, na izvestan način, reagovati na ovakvo iskustvo. Svi predstavljamo ekspresiju te zajedničke energije i informacija. Ponekad tako jasno osetimo tu povezanost. Reč je o veoma suptilnoj senzaciji koja ume da postane nešto izraženija. Većina nas je doživela kako izgleda kada uđete u neku prostoriju i u vazduhu osetite tenziju "tako zgusnutu i tešku, da je možete seći nožem", kao što je većina ljudi doživela da ih preplavi nežni talas spokoja prilikom posete crkvi ili nekom drugom svetilištu. Reč je o kolektivnoj energiji okruženja, koja se spaja sa vašom sopstvenom energijom, a to registrujete na nekom unutrašnjem nivou.

U domenu fizičkog takođe konstantno razmenjujemo energiju i informacije. Zamislite da ste na ulici, kada najednom osetite miris cigarete koju puši slučajni prolaznik, udaljen od vas nekoliko kuća. To znači da udišete dah te osobe koju ni ne vidite i koja se nalazi 100 metara dalje. Miris je samo indikator koji potvrđuje to, da udišete dah druge osobe. Da ovog indikatora

nema i kada osoba u susednom bloku ne bi pušila, i u tom slučaju biste udisali njen dah, samo što to ne biste znali, jer ne bi bilo dima cigarete da vas na to podseti. A šta je dah? On je ugljen-dioksid i kiseonik, nastao iz metabolizma svake ćelije tela tog stranca. Eto, upravo to udišete, baš kao što i drugi ljudi udišu vaš dah. Tako neprestano razmenjujemo deliće sebe – fizičke, merljive molekule vlastitih tela.

Na dubljem nivou, nema pravih granica između naših bića i svega ostalog u okruženju. Kada dodirnete jedan predmet i osetite da je on čvrst, tada kao da postoji jasno utvrđena granica između njega i vas. Fizičari bi rekli da tu granicu doživljavamo kao čvrstu, jer je sve sačinjeno od atoma, a čvrstoća predstavlja osećaj koji nastaje kada se atomi međusobno sudaraju. Uzmimo, međutim, u razmatranje šta su to atomi. Svaki atom ima mali nukleus, sa velikim oblakom elektrona oko njega. Znači, oko atoma nema čvrste spoljne školjke, već samo jedan oblak elektrona. Da biste to zamislili, zamislite kikiriki u sredini fudbalskog stadiona. Kikiriki predstavlja nukleus, a stadion predstavlja veličinu oblaka elektrona oko nukleusa. Kada dodirnemo jedan objekat, percipiramo čvrstoću – kada se oblaci elektrona susreću. To je interpretacija čvrstoće, detektovane zahvaljujući osetljivosti (ili relativnoj neosetljivosti) naših čula. Oči su nam programirane tako da vide objekte, kao trodimenzionalne i čvrste. Nervni završeci su nam programirani da dodirivanjem ustanove da li su objekti trodimenzionalni i čvrsti. U stvarnosti kvantnog domena, međutim, nema čvrstoće. Da li se ona rađa u susretu dva oblaka? Ne. Oni se se rastapaju i razdvajaju. Nešto slično dešava se kada dodirnete drugi objekat. Vaša energetska polja (i elektronski oblaci) susreću se, male partije se tope, a tada se odvajate. Mada sebe percipirate kao celinu, izgubili ste mali deo svog energetskog polja, dajući ga objektu, a zauzvrat dobili nešto od njegovog energetskog polja. Prilikom svakog susreta

razmenjujemo informacije i energiju, posle čega bivamo promenjeni, makar za malo. Na ovaj način, takođe, možemo uvideti stepen sopstvene povezanosti sa svime što postoji u fizičkom svetu. Svi konstanto razmenjujemo deliće sopstvenih energetskih polja, što znači da svi, na tom kvantnom nivou, na nivou uma i svojih unutrašnjih bića, jesmo povezani. Svi smo u korelaciji jedni s drugima.

Tako postaje jasno da čvrsti, opipljivi svet postoji samo u našoj svesti, stvoren od čiste energije i informacija, zahvaljujući ograničenjima čula. Međutim, šta ako bismo mogli da vidimo dešavanja u kvantnom domenu – ako bismo imali "kvantne oči"? U domenu kvantnog videli bismo da sve, za šta mislimo da postoji kao čvrsto i opipljivo u fizičkom svetu, zapravo treperi i svetluca, jače pa slabije, iz beskrajne praznine, brzinom svetlosti. Baš kao što se filmska traka sastoji od sličica i njihovog međuprostora, tako i univerzum predstavlja fenomen naizmeničnog uključivanja i isključivanja. Kontinuitet i čvrstoća sveta postoje samo u imaginaciji, kao iluzija stvorena čulima koja nisu u stanju da razaznaju talase energije i informacija, od kojih je sačinjen kvantni nivo egzistencije. U stvarnosti, svi treperimo jače, pa slabije, iz srca same egzistencije, sve vreme. Kada bismo mogli da fino podesimo svoja čula, zapravo bismo uočili praznine u sopstvenoj egzistenciji. Ovde smo, a onda nismo ovde, da bismo se vratili upravo tu gde smo sada. Osećaj kontinuiteta postoji samo zahvaljujući našim uspomenama.

Postoji analogija koja ilustruje ovu tezu. Naučnici znaju da je pužu potrebno oko tri sekunde da registruje svetlo. Tako, zamislite da me puž gleda i da sam napustio sobu, opljačkao banku i vratio se kroz tri sekunde. Što se puža tiče, ja nikada nisam napustio sobu. Mogao bih ga povesti na sud i on bi mi pružio savršen alibi. Za puža, vreme mog odsustva iz sobe, potpalo bi pod jedan od onih međuprostora – praznina između sličica treperave

egzistencije. Njegov osećaj kontinuiteta, ako pretpostavimo da ga on ima, jednostavno ne bi registrovao međuprazninu.

Tako čulno iskustvo svih živih bića predstavlja čisti veštački opazajni konstrukt, stvoren u mašti. Postoji zen priča u kojoj dva monaha posmatraju zastavu koja leprša na vetru. Prvi kaže: "Zastava vijori." Drugi kaže: "Ne, vetar se kreće." Pojavi se njihov učitelj, a oni mu postavljaju pitanje: "Ko je u pravu? Ja kažem da se zastava kreće, a on kaže da se to vetar kreće." Učitelj kaže: "Obojica grešite. Samo se svest kreće." Dok se pokreće, svest zamišlja svet kako egzistira.

Tako je um polje energije i informacija. Svaka ideja, takođe, predstavlja energiju i informacije. Zamislili ste svoje fizičko telo i celokupni fizički svet, kako egzistiraju, zato što ste energetsku supu percipirali kao određene i međusobno odeljene fizičke entitete. Međutim, odakle potiče um, odgovoran za ovu igru mašte?

Treći nivo:

Domen nelokalnog

Treći nivo egzistencije sastoji se od inteligencije ili svesti. Može se nazvati virtuelnim domenom, spiritualnim domenom, poljem potencijala, univerzalnim bićem ili nelokalnom inteligencijom. Reč je o mestu na kojem informacije i energija izranjaju iz mora mogućnosti. Najfundamentalniji, bazični nivo prirode nije materijalni. On nije čak ni energetska ili informaciona supa – on je čisti potencijal. Taj nivo nelokalne realnosti operiše van opsega prostora i vremena, jer oni jednostavno ne postoje na ovom nivou. Nazivamo ga nelokalnim, jer se ne može pripisati ni jednoj lokaciji – ne nalazi se "u" vama niti "negde izvan". On jednostavno jeste, postoji, bivstvuje.

Inteligencija spiritualnog domena je to, što organizuje "energetsku supu", pretvarajući je u spoznajne entitete. To je ono

što kvantne partikule spaja u atome, atome u molekule, molekule u strukture. To je organizujuća snaga koja podržava postojanje svih stvari. Ovaj koncept se može učiniti nešto teže razumljivim. Jedan relativno jednostavan način sagledavanja virtuelnog domena sastoji se u uviđanju dualne prirode sopstvenih misli. Dok čitate ove reči, oči vam vide crne, štampane otiske na ovoj strani, a um ih prevodi u simbole – slova i reči – da biste potom pokušali da zaključite kakvo im je značenje. Međuti, zastanite za tren i postavite pitanje: Ko je taj, koji se bavi čitanjem? Koja svest obrazuje osnovu za vaše misli? Postanite svesni dualnosti tih unutrašnjih procesa. Um se neprestano bavi dekodiranjem, analiziranjem i prevođenjem. Zato, ko se bavi čitanjem? Uz pomoć ovog malog skretanja pažnje, možete postati svesni jednog prisustva unutar vas – snage koja se uvek bavi doživljavanjem. Reč je o duši ili nelokalnoj inteligenciji, a njena aktivnost se dešava na virtuelnom nivou.

Upravo kao što informacije i energija krivotvore i izmišljaju fizički svet, taj nelokalni domen ("bez lokacije") kreira i orkestrira aktivnost informacija i energiju. Prema autoru brojnih bestselera i pioniru u oblasti metafizike dr Lariju Dosiju (Larry Dossey), nelokalni događaji imaju tri važna kvaliteta koja ih razlikuju od događaja svojstvenih fizičkom svetu. Oni su u korelaciji, a ta korelacija je bez posrednika, apsolutna i trenutna. Hajde da kratko pogledamo šta on pod tim podrazumeva.

Tok odvijanja dva ili više subatomska događaja je u međusobnom nekauzalnom odnosu, što znači da bez obzira što "izvesni događaj ne predstavlja uzrok nekog drugog događaja, smer njegovog odvijanja nalazi se u neposrednoj korelaciji ili koordinaciji sa odvijanjem onog drugog." Drugim rečima, može se činiti kao da oni "plešu prema istoj melodiji", iako ne komuniciraju jedno sa drugim u konvencionalnom smislu reči. Tu leži suština onoga što nazivamo korelacijom bez posrednika.

Korelacija između tih nelokalnih događaja je takođe apsolutna, što znači da se snaga korelacije ne smanjuje usled distance u prostoru i vremenu. Na primer, kada bismo se vi i ja našli u sobi i razgovarali, glas bi mi zvučao bitno drugačije nego kada bismo stajali na suprotnim stranama ulice, na većoj udaljenosti. Na takvoj većoj distanci, glas bi mi zvučao daleko slabije, a možda me uošte ne biste čuli. Kada biste bili u nelokalnom domenu, tada biste me čuli veoma dobro, bez obzira da li se nalazim odmah pored vas, na drugoj strani ulice, kilometar dalje ili čak na drugom kontinentu.

Treće, trenutna korelacija znači da nelokalnim događajima nije potrebno nikakvo putovanje u vremenu. Svi smo upoznati sa činjenicom da svetlost i zvuk putuju različitim brzinama, što objašnjava zašto prvo vidimo munju, a tek onda čujemo prasak groma. Kada je reč o nelokalnim događajima, nema takve vremenske razlike, jer nelokalne korelacije ne slede zakone klasične fizike. Nema signala, nema svetla i nema zvuka. Nema "stvari" koja treba da putuje. Korelacije između događaja koji se dešavaju na nelokalnom ili virtuelnom nivou, dešavaju se trenutno, bez uzroka i ne slabe vremenom ili usled prostorne udaljenosti.

Nelokalna inteligencija nalazi se istovremeno svuda i u stanju je da prouzrokuje višestruke efekte, simultano na različim lokacijama. Organizacija i sinhronizovanje svega u svetu vrši se iz tog virtuelnog domena, a onda tako postaje izvor slučajnosti koje su tako važne za sinhrosudbinu. Kada naučite da živite na tom nivou, možete spontano ispuniti svaku želju. Možete stvarati čuda.

DOKAZI ZA POSTOJANJE DOMENA VIRTUELNOG

Domen virtuelnog nije plod mašte, rezultat neke puste čežnje za univerzalnom nadsilom, većom od nas samih. Mada filozofi, već hiljadama godina, debatuju i preispituju egzistenciju "duha",

nauka je tek u dvadesetom veku uspela da ponudi dokaze o postojanju nelokalne inteligencije. Iako je razmatranje koje sledi, na izvestan način, intrigantno i puno tesno prepletenih detalja, ako ga pročitate do kraja, nadam se da ćete se naći obuzeti istim osećajem divljenja i uzbuđenja, koje sam i sam osetio nakon prvih saznanja o ovom delu.

Kao što je većina nas naučila na školskim časovima, univerzum se sastoji od čvrstih čestica i talasa. Govorilo nam se da su čestice gradivna materija svih čvrstih objekata u svetu. Na primer, učili smo da su veoma male jedinice materije, kao što su elektroni i atomu, u stvari čestice. Na sličan način su nas učili da su talasi – kao što su zvučni i svetlosni talasi – nisu čvrsti. Nikada se ova dva pojma nisu mogla zameniti ili pobrkati – čestice su bile čestice, a talasi uvek talasi.

Fizičari su zatim otkrili da su subatomske čestice deo onoga što se naziva talasni paket. Mada su talasi energije obično kontinualni, sa podjednakim razdaljinama između vrhunaca i padova, talasni paket je koncentracija energije. (Zamislite statičku optiku sa dugim, oštrim vrhuncima i padovima, koji predstavljaju amplitudu talasa)

.....

.....

Crtež:

Talas:

Talasni paket:

.....

.....

Mogli bismo postaviti dva pitanja u vezi sa česticom u ovom talasnom paketu: (1) Gde se nalazi i (2) Šta je pokreće? Fizičari su otkrili da možete postaviti jedno od ova dva pitanja, ali ne i oba. Na primer, čim pitate: "Gde se nalazi?" i talas-česticu vežete za određenu lokaciju, ona postaje čestica. Ako pitate: "Šta je

pokreće?" time iznosite da je za vas pokret kritični faktor, pa zato mora da govorite o talasu.

Zato, da li je to o čemu govorimo, kada pominjemo "talas-česticu", čestica ili talas? Odgovor zavisi od toga koje od dva pitanja odlučimo da postavimo. U bilo kom datom trenutku, talas-čestica može biti ili čestica ili talas, jer ne možemo znati i lokaciju i pokretačku silu talas-čestice. U stvari, kako na kraju ispada, sve dok ne izmerimo bilo njegovu lokaciju, bilo pokretačku silu, reč je o istovremeno obe te stvari – i čestici i talasu. Ovaj koncept je poznat kao "Hajzenbergov princip neizvesnosti" i predstavlja jedan od najvažnijih kamena temeljaca moderne fizike.

Zamislite zatvorenu kutiju, u kojoj se nalazi talas-čestica. Njen apsolutni identitet nije utvrđen, sve dok se, na izvestan način, ne podvrgne opservaciji ili merenju. U trenutku pre opservacije, njen identitet predstavlja čisti potencijal. Istovremeno je i talas i čestica, a postoji samo u virtuelnom domenu. Posle obavljanja opservacije ili merenja, potencijal "kolapsira", pretvara se u pojedinačni entitet – čestica ili talas. U uslovima našeg, na čulima zasnovanog načina procenjivanja sveta, ideja da jedna stvar može istovremeno egzistirati u više od jednom stanju, potpuno je protivna pravilima neposrednog saznanja. Reč je, pak, o čudu kvantnog sveta.

Čuveni eksperiment fizičara Ervina Šredingera (Erwin Schroedinger) bavi se nekim vrstama čudnih dešavanja, nastalim zahvaljujući kvantnoj fizici. Zamislite da imate zatvorenu kutiju koja sadrži talas-česticu, mačku, polugu-ručicu za podizanje i činiju hrane za mačke, preko koje je ovlaš postavljen poklopac. Ako talas-čestica postane čestica, ona će pomeriti polugu-ručicu koja će skinuti poklopac činije sa hranom i mačka će tada jesti. Ako talas-čestica postane talas, poklopac će neće pomeriti sa vrha činije. Ako otvorimo kutiju (opsrevirajući moguće promene), videćemo ili praznu činiju mačje hrane (i presrećnu mačku) ili

punu činiju (i nesrećnu mačku). Sve zavisi od vrste opservacije, za koju se odlučimo. A sada, evo elementa koji predstavlja problem našem umu: pre nego što pogledamo u kutiju i učinimo opservaciju, činija je istovremeno i prazna i puna, a mačka je takođe, u isto vreme, nahranjena i gladna. Koje će se mogućnosti ostvariti i pretvoriti u realnost, zavisi od same opservacije. Nešto zaista značajno desilo se nedavno, kada su fizičari izvršili eksperiment i dokazali ovaj fenomen, demonstrirajući kako je promenjeni, neopservirani atom berilijuma imao sposobnost da istovremeno bude na dve različite lokacije!

Možda još više zbunjuje predstava da sama ideja o dve različite lokacije može biti pereceptualni artefakt. Drugim rečima, dva događaja u korelaciji, na dve različite lokacije, mogu zapravo biti pokreti jednog događaja. Zamislite jednu jedinu ribu u akvarijumu, sa dve kamere koje beleže njeno kretanje. Kamere su postavljene pod pravim uglom, a njihove slike se projektuju na dva video ekrana u drugoj sobi. Tamo ste vi, posmatrate šta se dešava na oba ekrana. Vidite dve različite ribe i čudi vas što je ponašanje jedne ribe – kada se ona okrene ili pomeri u određenom pravcu, u trenutnoj i besprekornoj korelaciji sa ponašanjem druge ribe. Vi naravno ne znate šta se dešava u realnosti. Kada biste to znali, shvatili biste da postoji samo jedna riba! Kada bismo istu ribu snimali sa više različitih kamera, smeštenih na više različitih pozicija i kada bismo njihov snimak projektovali na različite ekrane u istoj sobi, soba bi postala prepuna različitih riba, a mi bismo primetili sa čuđenjem kako su sve te različite ribe u neposrednoj komunikacionoj korelaciji jedna sa drugom.

Veliki proroci iz mističkih tradicija kažu da je sve, što je predmet našeg svakodnevnog iskustva, zapravo projektovana realnost u kojoj se samo "čini" da su događaji i stvari odeljeni jedni od drugih u vremenu i prostoru. U dubljem realitetu, svi smo

deo istog tela, a kada se jedan njegov deo pomeri, to istog trena oseti i svaki drugi njegov deo.

Naučnici takođe pretpostavljaju postojanje nivoa egzistencije, nazvanog "Osmo-dimenzionalni hiperprostor Minkovskog" (Minkowski). U ovoj matematički osmišljenoj dimenziji, razdaljina između dva događaja, koliko god se oni činili odvojeni u vremenu-prostoru, uvek iznosi nula. Ovo samo dodatno govori u prilog dimenziji egzistencije, u kojoj smo svi neodvojivo jedno. Odvojenost je, stoga, možda samo iluzija. Kada osetimo ljubav u bilo kojoj formi, ta iluzija počinje da se ruši.

Kako ključ definisanja talas-čestice leži u opservaciji, Nils Bor (Niels Bohr) i drugi fizičari smatraju da je sama svest odgovorna za kolaps talas-čestice. Moglo bi se tako reći da bi, bez svesti, sve postojalo samo u obliku nedefinisanih paketa energije ili čistog potencijala.

Ovo je jedna od ključnih ideja ove knjige. Dozvolite da ponovim ovu tvrdnju, jer je neobično važna: Bez svesti, koja se ponaša kao posmatrač i tumač, sve bi postojalo samo kao čisti potencijal. Taj čisti potencijal je domen virtuelnog, treći nivo egzistencije. On je nelokalan i ne može se potrošiti ili umanjiti, on je beskrajan i sveobuhvatan. Stupanje u kontakt sa tim potencijalom je ono što nam dozvoljava da proizvodimo čuda.

Čudo nije suviše jaka reč. Dozvolite da se vratim na fizičare, kako bih opisao kako su naučnici dokumentovali neke od zapanjujućih efekata, mogućih na ovom nivou potencijala.

Živo zainteresovan i zabrinut povodom mogućnosti koje je nagoveštavala kvantna fizika, Albert Ajnštajn (Albert Einstein) je osmislio sopstveni eksperiment. Zamislite da se stvore dve identične talas-čestice, koje se zatim bace u različitim pravcima. Šta se dešava ako se upitamo o lokaciji talas-čestice A i pokretačkoj sili talas-čestice B? Upamtite, čestice su identične, pa će svaka izračunata vrednost za jednu, po definiciji, biti odgovarajuća i za drugu. To što znamo lokaciju talas-čestice A

(čime je kolabiramo na česticu) istovremeno nam govori lokaciju talas-čestice B, te je stoga ona, takođe, kolabirana na česticu.

Implikacije ovog eksperimenta (koji je potvrđen matematički, kao i eksperimentalno) više su nego značajne. Ako opserviranje talas-čestice A utiče na talas-česticu B, to znači da se dešavaju neke nelokalne konekcije ili komunikacija, u kojima dolazi do razmene informacija brže od brzine svetlosti, bez razmene energije. Ovo je u suprotnosti sa svakim zdravorazumskim pogledom na svet. Ovaj eksperiment pozant je kao "Ajnštajn-Podolski-Rozenov paradoks". Zaista, laboratorijski eksperimenti su pokazali da zakoni kvantne medicine zaista postoje, te da su nelokalna komunikacija ili konekcija realnost.

Dozvolite da veličinu ove ideje ilustrujem jednim primerom koji jeste malo prenaplašen, ali se barem dešava u fizičkom svetu, pa mu je lakše sagledati posledice. Zamislite da jedna kompanija istovremeno pošalje dva identična paketa, jedan meni u Kaliforniju, a drugi vama kući. U svakom od paketa nalazi se po jedan korelisani, neopservirani talas-čestica, čisti potencijal. Vi i ja primimo i otvorimo svoje pakete, u tačno isto vreme. Malo pre nego što ću preseći kanap i otvoriti poklopac, stvaram mentalnu sliku željenog sadržaja paketa. Kada otvorim pošiljku, shvatim da ona sadrži upravo ono što sam zamislio – violinu. To je, međutim, samo polovina čuda. Kada i vi otvorite svoj paket, u njemu ugledate – takođe violinu! Kada sam zamišljao šta bih želeo da se nađe u paketu, talas-čestica je kolabirala u određenu formu. A šta god da sam zamišljao, odrazilo se i na vaš paket. Ovaj eksperiment bismo mogli ponavljati bezbroj puta i uvek bismo imali isti ishod: sve što zamislim za sebe, to se istog trena uparuje sa onim što je za vas. Ne samo da mogu da utičem na formu jedne grupe talas-čestice, već su one i na izvestan način sposobne da osmisle formu, u kojoj će preći razdaljinu od moje do vaše kuće, brže od brzine svetlosti. Eto, o tome je reč u nelokalnoj komunikaciji ili korelaciji.

Interesantne eksperimente sproveo je istraživač Kliv Bakster (Cleve Bakster), jedan od naših saradnika i prijatelja ovde u "Čopra centru". On je 1972. godine osmislio metodologiju za proučavanje humanih ćelija koje su izolovane iz ljudskog tela. Na primer, u jednom od eksperimenata, uzeo je ljudske spermatozoide i proučavao ih u epruveti uz pomoć elektroda, mereći njihovu elektromagnetsku aktivnost, koristeći instrumente EEG tipa. Davalac sperme nalazio se u sobi, desetak metara udaljenoj od laboratorije. Kada je davalac slomio kapsulu amil nitrata i udahnuo njegovo isparenje, smesta se očitao vrhunac elektromagnetske aktivnosti laboratorijskog uzorka sperme, tri sobe dalje niz hodnik.

Jednog dana, kada je Kliv Bakster, radi proučavanja, izolovao bela krvna zrnca, desila se veoma interesantna stvar. Tokom procesa, centrifugirao je sopstvenu pljuvačku, jer je želeo da dobije koncentrovani broj belih ćelija, da bi ih potom smestio u malu epruvetu i ubacio zlatne, žičane elektrode povezane sa instrumentima EEG tipa. Odjednom mu je palo na pamet da napravi mali rez na nadlanci, da bi video da li će to imati bilo kakvog efekta na bele ćelije. Krenuo je da pretura po polici koja se nalazila u njegovoj neposrednoj blizini, kako bi potražio sterilnu lancetu. Kad se vratio, bacio je pogled na dijagram koji je beležio elektromagnetsku aktivnost belih krvnih zrnaca. Još dok je tragao za lancetom, registrovana je intenzivna aktivnost među belim krvnim zrnima. Drugim rečima, bele krvne ćelije reagovala su na samu njegovu htenje da zaseče vlastitu šaku, i to pre nego što je on to i učinio.

Drugom prilikom, Kliv Bakster je obučavao kolegu kako da prikupi oralne leukocite. Nekako su započeli razgovor o članku iz "Plejboj" magazina, tačnije o intervjuu sa Vilijamom Šoklijem (William Shocklez), naučnikom kojeg je u to vreme pratila veoma kontraverzna reputacija. Kliv Bakster se odjednom setio da je

njegov kolega imao primerak tog izdanja magazina, u fioci radnog stola. Odjurio je tamo, pronašao časopis koji je bio predmet diskusije i doneo ga u laboratoriju. Za to vreme je Stiv, njegov kolega u laboratoriji, dovršio prikupljanje ćelija i krenuo da ih tretira elektrodama. Kliv Bakster je potom usmerio video kameru, pričvrstio je na stativ preko Stivovog ramena, da bi se naknadno mogla ustanoviti korelacija sa onim što bi Stiv video. Još jedna kamera je postavljena iznad dijagrama koji je neprestano beležio promene. Snimci dve video kamere su tada kombinovani tehnologijom "podeljenog ekrana" – obe slike bile su istovremeno vidljive, postavljene jedna pored druge u kompoziciji kadra. Ovim su otklonjeni svi problemi u vezi sa vremenskom usklađenošću i mogućim reakcijama. Dok je Stiv prelistavao "Plejboj" kako bi pronašao članak, naišao je na duplericu sa Bo Derek, odevenu u – ništa! Prema Klivu Baksteru, kada je Stiv uzviknuo: "Ne verujem da je još ušla u pubertet", njegova bela krvna zrnca u epruveti su pokazala reakciju punog opsega, pogodivši najvišu i najnižu tačku na snimaču dijagrama. Posle dva minuta kontinualne aktivnosti, Kliv Bakster je predložio da Stiv zatvori magazin. Kada je to učinio, njegove ćelije sa elektrodama su se umirile. Tada, samo minut kasnije, kada je Stiv posegnuo da ponovo otvori časopis, ćelije su opet počele nesmanjenu aktivnost. Kliv Bakster je utvrdio: "To što je Stiv doživeo opservaciju visokog kvaliteta i to što znam o njegovim osećanjima i načinu na koji razmišlja, okončali su svaku sumnju".

Kliv Bakster je izveo mnogo sličnih eksperimenata, otkrivši da ćelije svih bioloških organizama, uključujući biljke i varijetete bakterija, imaju biokomunikacionu sposobnost. Sve žive ćelije imaju ćelijsku svest i sposobne su da komuniciraju sa drugim ćelijama iste ili drugih vrsta, čak iako ih dele razdaljine. Štaviše, ova komunikacija je trenutna, neposredna. Kako je distanca u prostoru istovremeno i distanca u vremenu, moglo bi se reći da događaji, odeljeni jedan od drugog u vremenu, a koji se dešavaju

bilo u prošlosti ili u budućnosti, mogu stupiti u neposrednu korelaciju.

Kao proširenje ovom istraživanju, demonstrirana je nelokalna komunikacija kod ljudi. U čuvenom Grinberg-Cilberbaumovom (Grinberg-Zylberbaum) eksperimentu, objavljenom 1987, naučnici su koristili uređaj poznat kao elektroencefalogram da bi izmerili moždane talase dvoje ljudi koji meditiraju zajedno. Otkrili su da su neki parovi koje su ispitivali merenjem, pokazali jaku korelaciju u obrascima moždanih talasa, što je navelo na zaključak o njihovoj bliskoj povezanosti ili mentalnoj povezanosti. Meditanti su uspevali da identifikuju momente kada su bili "u direktnoj komunikaciji", a to su potvrdili uređaji koji su im merili moždane talase. Od ovih, blisko povezanih parova zatraženo je da dvadesetak minuta meditiraju zajedno, sedeći blizu jedno drugom. Zatim je jedan meditant odveden u drugu sobu, zatvorenu i izolovanu. Sada, kada su se meditant našli razdvojeni u dve prostorije, zatraženo je da uspostave direktnu međusobnu komunikaciju. Meditant koji je bio odveden je tada stimulisan snopovima svetla, koji su puštani u njegovoj sobi, što je prouzrokovalo male "šiljke" u moždanim talasima, nazvane "probuđeni potencijali". Kako merenje moždanih talasa nije prekidano, naučnici su bili u stanju da vide da je meditant, eksponiran svetlosti zaista pokazivao male znake postojanja probuđenih potencijala. Međutim, fascinantni deo tog eksperimenta je da meditant koji nije bio eksponiran svetlu takođe je pokazivao male znake porasta aktivnosti moždanih talasa, koji su korespondirali sa probuđenim potencijalima meditanta izloženog svetlu. Tako se ovo dvoje ljudi povezalo na dubljem nivou (posredstvom meditacije), a ta povezanost je objašnjenje za merljivu fizičku reakciju, čak i kod osobe koja nije bila izložena svetlosnoj stimulaciji. Sve što se dešavalo jednoj osobi dešavalo se i drugoj, automatski i istog trena.

Ovi rezultati ne mogu se objasniti ničim osim nelokalnom korelacijom koja se dešava u domenu virtuelnog, na nivou duha koji spaja, orkestrira i sinhronizuje sve. Ovo bezgranično polje inteligencije ili svesti nalazi se svuda i manifestuje u svemu. Videli smo kako funkcioniše na nivou subatomske čestice – materije od koje se grade sve stvari – a videli smo i kako povezuje dva čoveka na nivou koji transcendiraju separaciju. Da biste videli kako nelokalna inteligencija deluje, nije neophodno da odete u laboratoriju. Dokazi su svuda oko nas, u životinjama, u prirodi i čak u našim telima.

Sinhronicitet u prirodi

Toliko često srećemo primere sinhroniciteta u prirodi, da već prestaju da nas iznenađuju. Ako, međutim, promenite ugao gledanja, prihvatajući da je moguće ono što nam izgleda skoro nemoguće, tada će koncept sinhroniciteta poprimiti novi smisao. Na primer, pogledajte u nebo, bilo kojeg letnjeg popodneva i sačekajte da se na njemu pojavi jato ptica. Poput maločas spomenutog jata riba, i u jatu ptica sve izgleda kao da se sve jedinice kreću u jednoj formaciji. Kada menjaju pravac, svi pokreti se izvode sinhrono. Jedno jato može uključiti stotine pojedinačnih ptica, pa ipak će pokreti svake ptice biti u harmoniji sa pokretima svih ostalih ptica, i to bez vidljive ptice predvodnice. Smer letenja sve menjaju u trenutku, preusmeravajući kretanje tačno istog trena i sve to izvode besprekorno. Nikada nećete videti da se ptice u letu sudaraju. One se uspinju, okreću i spuštaju kao da su jedan organizam, kao po nekoj neizrečenoj komandi. Kako se to dešava? Pošto nema dovoljno vremena za bilo koju razmenu informacija između ptica, jedino logičko objašnjenje je to, da se bilo koja korelacija aktivnosti među pticama dešava na nelokalnom nivou.

Fizičari godinama neuspešno rade na otkrivanju faktora koji upravljaju kretanjima ptica. Kompleksnost i apsolutna preciznost

ponašanja ptica ne prestaje da poražava fizičku nauku. Inženjeri proučavaju kretanje ptica, ne bi li otkrili principe koji bi se mogli primeniti u rešavanju problema sa saobraćajnim gužvama. Ako bi nekako uspeali da se "dokopaju" senzornih mehanizama koje koriste ptice, mogli bi ih iskoristiti kao ideje-vodilje za dizajniranje puteva ili automobila, a onda možda ne bi bilo automobilskih udesa. Znali bismo unapred svaki sledeći pokret svakog vozila na putu. Ovaj projekat nikada neće uspeti, jer se ovakva analogija nikada ne bi mogla primeniti na mehanički svet. Trenutna, spontana komunikacija koju vidimo u jatima ptica i riba, potiče sa spiritualnih nivoa, od organizujuće nelokalne inteligencije u domenu virtuelnog. Rezultat je sinhronicitet koji se ogleda u bićima koja se nalaze u punoj harmoniji sa sopstvenim okruženjem i među sobom, plešući u ritmu kosmosa.

Mada ptice i ribe predstavljaju najupečatljiviji primer sinhroniciteta u prirodi, primera ima veoma mnogo, onoliko koliko ima i živih bića na zemlji. Sva socijalna bića pružaju nam dokaze o postojanju nelokalne komunikacije. Sprovedena su ekstenzivna istraživanja sa insektima i životinjama koje žive u čoporima i sva su dokazala da su ova živa bića reagovala na nagoveštaj opasnosti trenutno, brže nego što bi se to moglo objasniti normalnim komunikacionim metodama.

Naučnik Rupert Šeldrejk (Rupert Sheldrake) izveo je neka fascinantna istraživanja onoga što izgleda kao slučaj nelokalne komunikacije između pasa i njihovih humanih saputnika. Ljudi i psi formiraju veoma bliske veze, a Šeldrejk je dokumentovao slučajeve da su psi znali kada im se vlasnici vraćaju kući. Oko deset minuta do dva sata pre nego što bi vlasnik stigao, pas bi seo ispred ulaznih varta i čekao, kao da predoseća vlasnikov povratak. Skeptici su prigovorili da je ovde, jednostavno, bila po sredi navika, jer se vlasnik vraća kući u određeno vreme ili, pak, da pas može čuti njegov automobil ili osetiti miris na velikoj udaljenosti. Ispitivani psi su, ipak, bili sposobni da predosete vlasnikov

dolazak, čak i kada su se te osobe vraćale kući u netipično vreme ili u drugim kolima ili peške ili, čak, ako je vetar duvao u suprotnom pravcu, tako da nije bilo načina da vlasnikov miris stigne do kuće.

Ovo se ne dešava svim psima i svim vlasnicima, pa zato predstavlja veoma moćan fenomen. Šeldrejk je pokazao nešto još fenomenalnije – da psi mogu "uloviti" htenje. Recimo da se vlasnik nalazi u Parizu na dvonedeljnom odmoru, dok je pas kod kuće u Londonu. Ako vlasnik iznenada promeni planove i odluči da se vrati kući nedelju dana ranije, i pas će pokazati iste znake predosećanja upravo tada – nedelju dana ranije. Čim vlasnik pomisli: "Vreme je da se vratim kući", pas će ustati sa mesta na kom se do tada nalazio ili spavao i sešće kod ulaznih vrata, mašući repom i očekujući vlasnikov dolazak.

Da bismo utvrdili da ove opsrevacije nisu samo to kako vlasnik, možda, ponekad voli da razmišlja o svom ljubimcu, studije su se bavile proučavanjem načina regovanja određenih pasa na samo vlasnikovo htenje da se vrati kući. Postavile su se video kamere, usmerene tako da snimaju mesta na kojima je pas obično obitavao – njegov krevet, ulazna vrata, kuhinju. Vlasnik bi izašao bez ikakve ideje kuda ide i kada će se vratiti, već su o tome odlučivali naučnici. Instrukcije kuda da se kreće davane su mu tek kada bi seo u auto. Kasnije, u nekom nasumice odabranom trenutku, naučnik bi pejdžirao vlasnika psa, poslavši mu signal da je vreme da krene nazad kući. Vreme je notirano i upoređivano sa reakcijama psa na snimku. Kada bi vlasnik krenuo kući, pas bi skoro uvek krenuo ka vratima i čekao na njegov povratak, bez obzira na to gde se vlasnik nalazi ili koje je vreme bilo ili koliko će, zapravo, trajati samo putovanje vlasnika do kuće.

Nema sumnje da izvesni ljudi imaju izuzetno jaku vezu sa svojim psima – oni su korelisani sa njima. Oni su sinhronizovani. Zahvaljujući ovoj vezi, između psa i vlasnika se odvija nelokalna komunikacija.

Primeri sinhroniciteta najčešće se pronalaze u životinjskom svetu, jer je kod životinja bolje očuvan osećaj za esencijalnu prirodu stvari. Mi, ljudska bića, izgubili smo taj osećaj povezanosti – u haosu briga oko plaćanja kirije, u nerviranju zbog toga što ne možemo da odlučimo koja kola da kupimo i u još sijaset drugih stvari koje nam neprestano zaokupljaju pažnju. Čim razvijemo ego, osećaj da postojimo kao "ja", da smo različiti od bilo koga drugog, ove veze blede, tanje se i gube.

Neki ljudi ipak doživljavaju jak sinhronicitet i nije neophodno da meditiraju. Svi smo čuli priče o jednojajčanim blizancima koji svakog trena znaju šta drugi blizanac misli ili kako se oseća. Ista vrsta veze može se videti kod drugih, tesno povezanih pojedinaca. Jednom mi se tokom razgovora sa pacijentom desilo to, da je čovek odjednom osetio probadajući bol u predelu abdomena, tako snažan da je počeo da se valja po podu. Kada sam ga upitao šta se desilo, odgovorio je: "Imao sam osećaj kao da me je neko probo ovde". Kasnije smo saznali da je upravo kada mu se desio ovaj čudan doživljaj, njegova majka koja se tada nalazila u Filadelfiji, bila opljačkana i ubodena nožem u abdomen. Pacijent je bio veoma vezan za majku, bila je to verovatno najvažnija veza u njegovom životu. Između njih je postojala takva bliskost, da su im, na izvesnom nivou, i fiziološka bića funkcionisala kao jedno. Mogli bismo reći da su bili povezani.

Povezanost je samo još jedna reč za korelaciju ili sinhronicitet, a najčešće je koriste naučnici kako bi opisali stanje kada smo "obuhvaćeni" drugom supstancom ili silom. Na primer, čestice mogu biti povezane u mlaz tečnosti i ploviti njime, utopljene u njega. Reč nam pomaže da opišemo kako stvari ulaze u stanje međusobne korelacije. Ne zaboravite, sinhronicitet se dešava samo kada se ljudi, životinje ili objekti nalaze u odnosu bliskosti ili su povezani.

U jednom primeru, istraživači na terenu su posmatrali afrička plemena u kojima majke ostvaruju veliku bliskost sa svojom

decom, i pre nego što se ona rode. U momentu začeca, majka će izabrati ime i napisati pesmu za svoju bebu. Tu pesmu ona će pevati tokom cele trudnoće, dok dete raste u njenom stomaku. Kada se beba rodi, sve komšije se okupe i tada i oni pevaju tu pesmu. Kasnije, prilikom svakog važnijeg događaja, svi će pevati bebinu pesmu: na rođendanima, na ceremoniji inicijacije kada beba postaje dete, tokom običaja vezanih za pubertet, na veridbi i venčanju. Pesma postaje simbol početne veze između majke i deteta i proteže se čak iza smrti, jer se upravo ta pesma peva i tokom ceremonije sahrane. Eto na koji način se dete povezuje sa svetom majke i plemena. Pesma stvara tako intimnu vezu da kada bi se dete obrelo negde u grmlju, a majka bila daleko na poljima, ona bi, u svom telu, istoga trena osetila istu nelagodu i neprijatnost, kakvu oseća njeno dete.

Još jedan dobro poznat primer nelokalne komunikacije između majke i deteta je curenje mleka iz dojke uvek kada dete zaplače jer je gladno, čak iako se majka i beba nalaze na dva različita mesta.

Meditanti koje sam opisao u prethodnom poglavlju, poznavali su se i gajili mnogo simpatija jedno za drugo pre eksperimenta, ali ih je sama meditacija dublje povezala. Jedna je stvar biti povezan na način socijalnih dogovora, recimo kao muž i žena ili sestre i braća. Da bi se, međutim, desila nelokalna komunikacija neophodno je postojanje dublje povezanosti. Ovako formulisano, ostvarivanje ovakve veze može se učiniti neverovatno teškim, ali u stvari se svi, sve vreme, nalazimo u kontaktu sa nelokalnom inteligencijom. Samo postojanje naših tela, u potpunosti zavisi od nelokalne komunikacije.

Kako je moguće da nešto, tako stvarno i materijalno kao što su naša tela, zavisi od virtuelne komunikacije? Uzmimo u obzir da se ljudsko telo sastoji od aproksimativno sto triliona ćelija, što predstavlja oko hiljadu ćelija na svaku blistavu zvezdu u sazvežđu Mlečnog puta. Potrebno je samo pedest replikacija, počevši od

oplođene jajne ćelije koja će proizvesti onih sto hiljada milijardi ćelija. Prva replikacija daje dve ćelije. Druga replikacija daje četiri. Treća replikacija daje šesnaest ćelija, i tako dalje. Do petnaeste replikacije, imate sto hiljada milijardi ćelija u svom telu i to je trenutak, kada replikacija prestaje.

Tako, sve ćelije vašeg tela potiču od samo jedne ćelije. Ta jedna ćelija se replicira i replicira i negde usput, ćelije se razvrstavaju, diferenciraju. Postoji oko 250 različitih tipova ćelija u ljudskom telu, od okrugle jednostavne masne ćelije, do tanke razgranate nervne ćelije. Naučnici još uvek ne znaju kako jedna ćelija uspe da se podeli u toliko mnogo različitih vrsta ćelija koje su potom u stanju da se organizuju kao stomak, mozak, koža, zubi i svi drugi visoko specijalizovani delovi tela.

Osim što obavlja svoj precizno određen posao u telu, svaka ćelija radi i još nekoliko miliona stvari u sekundi, samo da bi održala funkcionisanje: stvara proteine, prilagođava propustljivost vlastite membrane i obrađuje hranljive sastojke, da pomenemo samo njih nekoliko. Svaka ćelija takođe mora da zna šta radi svaka druga ćelija – u suprotnom, telo bi se raspalo. Ljudsko telo može da funkcioniše samo ako operiše sinhronicistički, a sve ovo se dešava samo putem nelokalne korelacije. Kako drugačije bi sto triliona ćelija, od kojih svaka radi milion stvari u sekundi, uspele da koordiniraju svoje aktivnosti u cilju pružanja podrške živom ljudskom telu? Kako drugačije bi ljudsko telo stvaralo misli, lučilo toksine i smejal se detetu ili, čak, stvaralo dete, sve u isto vreme?

Ako hoću da promeškoljim prste na nogama, prvo moram da pomislim kako bih to voleo da uradim. Misao aktivira moždani korteks koji zatim šalje nervni impuls niz kičmenu moždinu, do nogu i tako mi se pokrenu nožni prstići. To, po sebi, predstavlja čudo. Odakle je došla misao? Pre misli nije bilo energije, ali čim se rodila misao i htenje da promeškoljim nožne prste, to mi je stvorilo kontrolisanu elektromagnetsku oluju u mozgu, što se prenelo niz nerv i dovelo do toga da on oslobodi određenu

hemijsku supstancu. Tada su mi se nožni prsti pokrenuli. Taj fenomen je veoma linearan, mehanički i lokalni – osim kada je reč o samom prvom delu, misli od koje je sve počelo. Kako je misao prva stvorila elektricitet? Naučnici razumeju mehanizam funkcionisanja tela – potencijale za akciju, neurotransmitere i muskularne kontrakcije, sve njih. Nijedan, međutim, ne može eksperimentalno pokazati odakle dolazi misao. Misao se ne može videti, ali bez nje, bili bismo paralizovani. Bez misli, nema ni mrdanja nožnih prstića. Na neki način, svest postaje informacija i energija. Gde se to dešava?

Odgovor je da misao potiče iz domena virtuelnog.

Tela se ponašaju sinhronicistički sve vreme. Uvek kada je u fizičkom telu primetno blago uznemirenje, reaguje celo telo, svi njegovi delovi. Na primer, pretpostavimo da niste jeli celoga dana, pa počinje da vam pada nivo šećera u krvi. Smesta se pokreće ceo sinhronicistički sklop dešavanja sa jednim ciljem – povratiti nivo šećera na normalu. Pankreas luči hormon nazvan glukagon koji zadržani šećer u jetri pretvara u glukozu, a glukozu odmah postaje dostupna za stvaranje energije. Osim toga, masne ćelije odmah počinju da ispuštaju masne kiseline i glukozu u krvotok, a nervni sistem stimuliše skeletne mišiće da oslobode svoje zalihe glukoze. Sve ovo se dešava istovremeno. Nivo insulina će se smanjiti, a brzina srčanih otkucaja ubrzati kako bi se podigao nivo energije. Skoro milion stvari dešavaće se u telu, sa samo jednim htenjem – da se nivo šećera vrati na normalu. A to je samo jedna od brojnih funkcija koje se simultano odvijaju u celom telu. Sve ovo moguće je samo zahvaljujući nelokalnoj komunikaciji, informacijama koje se nalaze u korelaciji bržoj od brzine svetlosti, izvan granica standardne fizike.

Postoje ideje da nelokalna komunikacija postoji zahvaljujući rezonanci električne aktivnosti srca. Srce ima nešto, što se zove pejsmejker, što uređuje da srce normalno kuca dvadeset sedam

puta u minuti. Pejsmejker u vašem srcu odašilje električni impuls svakih nekoliko sekundi, a taj impuls prouzrokuje mehaničke kontrakcije u srcu. Uvek kada postoji električna struja, oko nje se obrazuje elektromagnetsko polje. (Elektromagnetska polja su, u stvari, fotoni koji se ponašaju na određeni način). Tako srce, svakim otkucajem, odašilje svoju elektromagnetsku energiju ostatku tela. Osim toga, srce svoje elektromagnetsko polje odašilje, čak, izvan tela (ako je telo amplifikovano, drugi ljudi mogu da registruju primanje tog signala). Poslata energija putuje telom. Na ovaj način, srce je glavni oscilator tela, sa sopstvenim elektromagnetskim poljem. Ono stvara polje rezonance, tako da ćelije počinju da se međusobno povezuju, tako što svaka ćelija postaje sinhronicistički usklađena sa svakom drugom ćelijom.

Kada su ćelije usklađene istim poljem rezonance, sve plešu u ritmu iste muzike. Studije su pokazale da uvek kada razmišljamo kreativno ili kada se osećamo smireno ili kada, pak, osećamo prisustvo ljubavi, te emocije stvaraju veoma koherentno elektromagnetsko polje. A to elektromagnetsko polje se prenosi na ostatak tela. Ono takođe stvara polje rezonance, gde se sve ćelije tela spajaju jedna sa drugom. Svaka ćelija zna šta svaka druga ćelija radi, jer se sve bave istom stvari, pored toga što istovremeno efikasno obavljaju svoje jedinstvene funkcije: stomačne ćelije proizvode hlorovodoničnu kiselinu, ćelije imunostistema stvaraju antitela, ćelije pankreasa proizvode insulin, i tako dalje.

U zdravom telu, sinhronicitet je savršeno regulisan. Zdravi ljudi su čvrsto utemeljeni u svojim ritmovima. Kada se desi bolest, jedan od tih ritmova se poremeti. Stres je najveći remetilac. Ako ste pod stresom, ako vama struje i preplavljaju neprijateljska osećanja, vaša telesna ravnoteža neminovno biva narušena. Stres prekida svaku nelokalnu komunikaciju. Kada obolite, tada neki delovi tela počinju da se skupljaju, smanjuju, skvrčavaju. Sami se povlače iz nelokalnog polja inteligencije.

Mnogo je emocija koje mogu prouzrokovati poremećaj elektromagnetskog polja u srcu, ali one za koje postoji najviše dokaza u vezi sa tim su gnev i neprijateljstvo. Čim se na taj način naruši sinhronicitet, telo počinje da se ponaša na fragmentirani način. Imunosistem slabi, što vodi nastanku drugih problema, kao što je povećan rizik oboljevanja od kancera, od infekcija i preranog starenja. Ovi efekti su tako jaki, da ih životinje mogu otkriti. Kada pas ugleda neprijateljski raspoloženu osobu, on će zalajati i ponašati se divlje i razjareno. Kuda god da se krećete, oko sebe širite talase koji ukazuju na vaše pravo stanje na tom veoma intimnom nivou.

Povezanost sa nelokalnom inteligencijom ne završava se, međutim, na granicama našeg tela. Baš kao što su nam tela u stanju ravnoteže, tako se i univerzum nalazi u ravnoteži, a ona se ogleda u ritmovima i ciklusima.

Dok putuje oko Sunca, Zemlja stvara ritmove smene godišnjih doba. Zima se pretvara u proleće i ptice počinju da se vraćaju, ribe tragaju za mrestilištima, cveće cveta, drveće pupi, voće zri, jaja se izležu. Ta jedna promena u prirodi – mali nagib zemlje – inicira kaskade nelokalnih događaja. Celokupna priroda ponaša se kao da je jedan organizam. Čak se i ljudi osećaju drugačije tokom različitih godišnjih doba. Neki obično postanu depresivni u zimu, dok se u proleće zaljubljuju. Biohemijski, izvesne promene u vašem telu korespondiraju sa pokretima naše planete. Celokupna priroda je simfonija, a mi smo njen deo.

Dok se Zemlja okreće oko svoje ose, ona nam daje nešto što se zove cirkadijalni ili dnevni ritam. Noćna bića bude se noću i odlaze na spavanje danju. Ptice tragaju za hranom u određeno doba dana, poznato kao ptičji sati. Naša tela takođe su sinhronizovana sa cirkadijalnim ritmovima. Najviše vremena provodim u Kaliforniji, tako da mi se telo, bez svesnog napora, uklapa u kalifornijski ritam, što se reflektuje u osećaju uklopljenosti u vremensku zonu u kojoj živim. Moje telo počinje

da predoseća rađanje sunca, pomažući mi da se budim u skoro isto vreme svakog dana i usporava se uveče, pomažući da se spremim za počinak. Tokom sna, telo je još uvek veoma aktivno, vodeći me kroz razne stadijume spavanja, varirajući moje moždane talase. Hormoni koji kontrolišu i upravljaju različitim telesnim funkcijama, još uvek se prave i luče, ali u drugačijim količinama nego tokom sati budne aktivnosti. Svaka ćelija još uvek obavlja svojih milion aktivnosti, dok telo, kao celina, prolazi kroz svoj noćni ciklus.

Na Zemlji, efekte koje na nas ima sunce osećamo kroz cirkadijalni ritam, dok efekte dejstva meseca doživljavamo kroz lunarni ritam, kroz cikluse mesečevih mena. Ciklusi meseca obuhvataju naše telo, trenutno se korelirajući sa planetarnim pokretima. Ženski dvadesetosmodnevni menstrualni ciklus je pod uticajem meseca, a postoje i drugi, mnogo suptilniji mesečni ritmovi koji utiču na raspoloženje i produktivnost kod svih ljudi. Gravitacioni efekti sunca i meseca na Zemlju stvaraju plime na okeanima, a to takođe utiče na ljudsko telo. Na kraju krajeva, pre mnogo miliona godina i mi smo, takođe, bili stanovnici okeana. Kada smo ispuzali na kopno, sa sobom smo poneli malo okeana. Osamdeset posto našeg tela ima isti hemijski sastav kao i okean, koji smo nekada zvali domom i na kojeg još uvek snažno utiče sila plime i oseke.

Svi ti ritmovi – cirkadijalni, lunarni i smene godišnjih doba – stapaju se jedan sa drugim. Postoje ritmovi unutar ritmova unutar ritmova, koji poput udara bubnja odjekuju svuda oko nas i u nama samima. Mi nismo spoljni posmatrači procesa, već njegov integralni deo, a naše bilo kuca u skladu sa pulsom univerzuma. Nelokalna inteligencija je unutar nas i svuda oko nas. Ona je duh, potencijal iz kojeg sve nastaje. Ona je osnova našeg postojanja, bezdimenzionalna je, nema zapreminu, nema energiju ni masu i ne nastanjuje prostor. Takođe ne postoji u vremenu. Sva iskustva predstavljaju lokalizovane projekcije te nelokalne realnosti, koja

je jedinstveni, ukupni potencijal. Ovde je sve neodvojivo jedno. Na tom dubljem nivou realnosti vi jeste ta nelokalna inteligencija, univerzalno biće koje posmatra sebe putem ljudskog nervnog sistema. Baš kao što prizma lomi i razlaže pojedinačni zrak svetla, pretvarajući ga u boje spektra, nelokalna inteligencija, samoposmatranjem, lomi i razlaže pojedinačnu realnost na bezbroj pojava.

Zamislite univerzum kao pojedinačan, ogromni organizam. Njegova ogromnost je perceptualna, projektovana realnost. Čak iako "tamo negde" možda vidite veliki fudbalski stadion ispunjen hiljadama ljudi, stvarni fenomen je, zapravo, mali električni impuls unutar vašeg mozga koji vi, nelokalno biće, tumačite kao fudbalsku utakmicu. Joga Vašišta, drevni vedski tekst, kaže: "Svet je nalik ogromnom gradu koji se ogleda u ogledalu. Tako i univerzum predstavlja veliki odraz vas samih, u vašoj vlastitoj svesti."

Reč je, ukratko, o duši svih stvari.

Priroda duše

U beskraju okeana nema ega. Sagledan sa velike razdaljine, sa meseca ili satelita, okean izgleda kao miran i beživotan, veliki komad plave tkanine na zemlji. Kada, pak, počnemo da mu se približavamo sve više i više, vidimo da se okean neprestano kreće, pokretan strujama, plimom i osekom i talasima. Vidimo te oblike ponašanja okeana kao određene celine. Ako posmatramo kako nastaje talas, zapažamo kako se on propinje, dostiže najvišu tačku, potom slama i obrušava, da bi konačno pošao u susret obali. Pa ipak, nemoguće je odvojiti talas od okeana. Na možete uzeti kofu, zahvatiti u nju talas i poneti ga kući. Ako fotografišete talas i dođete na isti deo obale sledećeg dana, nijedan talas neće izgledati kao onaj kojeg ste fotografisali prethodnog dana.

Kada počnemo da razumevamo dušu, okean nam može poslužiti da izvedemo divnu analogiju. Zamislite okean kao nelokalnu realnost, polje beskrajnih mogućnosti, virtuelni nivo egzistencije koji sinhronizuje sve. Svako od nas nalik je talasu okeana. Stvoreni smo od njega, samo naše jezgro sačinjeno je od njega. Baš kao što talas ima određeni oblik, tako i mi preuzimamo kompleksni obrazac nelokalne realnosti. Taj ogromni, beskrajni okean mogućnosti suština je svega u fizičkom svetu. Okean predstavlja nelokalno, a talas predstavlja lokalno. Ovo dvoje blisko su povezani.

Čim definišemo dušu i to da ona potiče iz nelokalnog ili virtuelnog realiteta, tada naše mesto u univerzumu postaje kristalno jasno: mi smo i lokalni i nelokalni, pojedinačni smo obrazac koji se pojavljuje iz nelokalne inteligencije koja je takođe deo svakoga i svega postojećeg. Možemo, tako, zamisliti da duša ima dva dela. Ogromna, nelokalna duša postoji na virtuelnom ili spiritualnom nivou. Ona je moćna, čista i sposobna za sve. Lični, lokalni deo duše postoji na kvantnom nivou. Reč je o onome što zadire u našu svakodnevicu i sadrži suštinu onoga ko smo. Ona je, takođe, moćna, čista i sposobna za sve. Isti neograničeni potencijal beskrajnog duha, takođe, obitava u svakome od nas. Naša lična duša, na koju pomišljamo kada razmišljamo o svom unutrašnjem biću, izdanak je večne duše.

Kada bismo mogli da naučimo kako da živimo na nivou duše, uvideli bismo da je najbolji, najsvetliji deo nas povezan sa svim ritmovima univerzuma. Tada bismo zaista upoznali sebe – kao čudotvorce, sposobne za istinsku čaroliju. Zaboravili bismo na strah, čežnju, mržnju, nemir i oklevanje. Život na nivou duše znači zaranjanje mimo ega, mimo ograničenja uma koji nas porobljava, podčinjavajući nas događanjima i ishodima u fizičkom svetu.

U beskrajnom prostranstvu okeana nema pojedinačnog "ja" koje galami zahtevajući pažnju. Tu su talasi i vrtlozi i plima i

oseka, ali svi oni su, u krajnjoj instanci, okean. Svi smo obrasci nelokalnosti, koji se pretvaraju da su ljudi. Na kraju, sve jeste duh.

Pa ipak, svi osećamo sebe kao prilično jedinstvene i pojedinačne, zar ne? Čula nas uveravaju da su tela realna i da nam kroz um prolaze naše veoma lične, neponovljive misli. Učimo, zaljubljujemo se, rađamo decu i gradimo karijere. Kako to da ne osećamo kako se taj ogromni okean okreće i talasa unutar nas? Zašto su nam životi tako ograničeni? Sve se svodi na tri nivoa egzistencije.

Na fizičkom nivou, koji nazivamo stvarnim svetom, duša je posmatrač usred posmatranja. Uvek kada nešto posmatrate, uključene su tri komponente. Prva, koja se dešava u fizičkom svetu, jeste predmet vaše opservacije. Druga, koja se dešava na nivou uma, jeste proces posmatranja. Teća komponenta posmatranja je sam posmatrač, kojeg nazivamo "duša".

Pogledajmo jednostavan primer tri komponente posmatranja. Prvo, četvoronožna, krznata životinja postaje predmet vašeg posmatranja. Sledeće, oči vam primaju sliku predmeta i prenose signal do uma koji dati predmet interpretira kao "pas". Ali ko posmatra psa? Okrenite sopstvenu svesnost ka unutra i postaćete svesni nečijeg prisustva unutar sebe. To prisustvo je vaša duša, produžetak ogromne nelokalne inteligencije koja se pojavljuje u vama. Tako je um uključen u proces saznavanja, ali sam znalac je duša. Ovo prisustvo, ova svesnost, ovaj znalac, ova duša, nepromenljiva je. Ona je još uvek tačka oslonca usred celokupne promenljive "scenografije" fizičkog sveta.

Svako od nas ima dušu, ali kako je svako posmatra iz različitog ugla i sa različitim skupom iskustava, istu stvar ne posmatramo na potpuno isti način. Varijacije u onome što posmatramo nastaju usled tumačenja uma. Kada bismo vi i ja posmatrali psa, na primer, u našim glavama bi se rodile različite misli. Ja bih mogao videti psa kao svirepu životinju, pa bih se možda uplašio. Vi biste istog psa mogli posmatrati i doživeti ga

kao simpatičnog, druželjubivog stvora. Naši umovi različito tumače samo pomatranje. Kada ja spazim psa, odmah bežim. Kada ga vi vidite, zvižduknete mu i počnete da se igrate s njim.

Tumačenje se dešava na nivou uma, ali naše pojedinačne duše uslovljene su iskustvom. Pamćenjem prošlih doživljaja, duša utiče na odluke i tumačenja koja donosimo tokom života. Ta mala zrna ili semenke pamćenja zauzimaju svoje mesto i žive u duši čoveka, tokom njegovog života, a ova kombinacija pamćenja i mašte, zasnovane na iskustvu, naziva se karma. Karma se akumulira u ličnom delu duše, kao talas nastao u suštini našeg bića, toliko moćan da boji sve naše doživljaje. Lična duša upravlja svešču, kreirajući obrazac, prema kojem će svako nas postati određena vrsta ličnosti. Osim toga, to što činimo može se odraziti na individualnu dušu i promeniti nam karmu, nabolje ili nagore.

Univerzalni, nelokalni deo duše ne dodiruje naše delanje, ali je u vezi sa duhom koji je čist i nepromenljiv. U stvari, definicija prosvetljenja je "uviđanje da sam beskrajno biće koje gleda i koje je gledano, koje posmatra i koje je posmatrano iz određenog i lokalizovanog ugla posmatranja". Bez obzira na sve ostalo što bismo dodatno mogli biti, bez obzira koliko smo zakomplikovali sopstveni život, uvek je moguće stupiti u kontakt sa delom duše koji je univerzalan – beskrajno polje čistog potencijala i na taj način promeniti tok sudbine. O tome je reč u sinhrosudbini – o ostvarivanju dobrobiti iz veze između pojedinačne duše i univerzalne duše, kako bismo preoblikovali sopstvenu.

Dakle, klice pamćenja, nastale iskustvom, naša karma, učestvuju u determinisanju osobe koja jesmo. Ipak, individualnost lične duše ne oblikuje se samo karmom – veze u koje stupamo, takođe, imaju važnu ulogu. Neka mi bude dopušteno da ovo pojasnim detaljnijim ispitivanjem različitih aspekata egzistencije. Kada razmatramo vlastito fizičko telo, otkrivamo da smo, zapravo, skup recikliranih molekula. Čelije tela se tokom života mnogo puta rađaju, umiru i bivaju zamenjene. Konstantno

se obnavljamo. Da bi se regenerisala, tela razlažu unetu hranu i tako nastaje osnovni životni gradivni materijal. Sama zemlja pruža hranljive sastojke, potrebne da bismo se obnovili, a kada se oslobađamo starih ćelija, one se vraćaju zemlji. Tako možemo reći da konstantno transformišemo svoja fizička tela, reciklirajući zemlju.

Zatim, razmotrimo emocije. Emocije nisu ništa drugo do reciklirana energija. Emocije ne nastaju u nama. One dolaze i odlaze u zavisnosti od situacije, okolnosti, odnosa i događaja. 11. septembra 2001, kada se desio napad na Svetski trgovinski centar, strah i užas zavladao su ljudskim dušama, uzrokovani događajima od tog dana. Te emocije su nastavile da preplavljaju svest ljudi mesecima. Emocije nikada ne nastaju izolovano, same od sebe, već uvek kao rezultat određene interakcije sa okruženjem. Kada nema okolnosti ili odnosa, koji bi ih prouzrokovali, nema ni emocija. Tako, sve i kada me potpuno obuzme gnev, to zapravo nije moj gnev. Reč je o gnevu koji me je obuzeo tog trena.

Razmislite kada ste se poslednji put našli u okruženju ljudi koji su osećali snažne emocije, poput – gnevne gomile, ožalošćenih na sahrani ili fudbalskih navijača čiji je tim upravo pobedio. Skoro da je nemoguće ne biti uvučen u tu emociju, jer je ona tako potentna, kada je istovremeno izražava tako mnogo ljudi. U tim situacijama, emocija koju osećate nije "vaš" gnev, tuga ili ushićenje. Svaka emocija zavisi od konteksta, okolnosti i odnosa koje, toga trena, definišu vašu realnost.

A šta bi se moglo reći o mislima? Pa, misli su reciklirane informacije. Svaka misao koja nam proleti glavom, zapravo je deo kolektivne baze podataka. Pre sto godina bilo bi nemoguće reći: "Idem u Dizni park "Delta" avioprevoznikom". Takvog koncepta, u globalu, tada nije bilo, pa se ne bi moglo ni pomisliti na nešto slično. Tada nije bilo Dizni parka, nije bilo "Delta" avioprevoznika, a kamoli bilo kakvog komercijalnog letenja. Sve osim najoriginalnijih misli samo su reciklirane informacije, a čak i

najoriginalnije misli zapravo su kvantni skokovi kreativnosti, koji se dešavaju iz istog kolektivnog, recikliranog skupa informacija.

Mada je izraz "kvantni skok" postao uobičajeni sastojak svakodnevnih konverzacija, on zapravo ima veoma određeno značenje. Kada u školi učimo o atomima, obično nam pričaju o tome da postoji nukleus koji sadrži protone i neutrone, a da se elektroni kreću oko nukleusa fiksiranim putanjama ili orbitama koje se nalaze na različitoj udaljenosti od nukleusa.

.....

.....

Crtež:

Atom natrijuma (Na)

.....

.....

Uče nas da se elektroni kreću jednom određenom putanjom, ali i da nekada promene pravac kretanja i pređu u drugu putanju. Ako apsorbiraju energiju, elektron može "skočiti" u višu putanju, a ako otpusti energiju, može pasti u nižu putanju. Ono što se većini nas nikada ne kaže je kada elektron menja putanju, on se ne kreće duž putanje kako bi stigao na novu lokaciju, već je u jednom trenu u putanji A, a u sledećem u putanji B, a da u međuvremenu nije putovao kroz prostor. Eto, o čemu je reč u kvantnom skoku. Kvantni skok je promena u statusu, od jednog skupa okolnosti do drugog skupa okolnosti i dešava se smesta, bez prolaska kroz međuokolnosti.

Naučnici su saznali da ne mogu predvideti kada i gde će se desiti kvantni skok. Oni su u stanju da stvore matematičke modele koji će im omogućiti da procene kvantni skok, ali sami skokovi se nikada ne daju predvideti u potpunosti. Na subatomske nivou, taj tren nepredvidivosti deluje kao da se ne može pratiti. Ako

elektron skoči sa jedne na drugu putanju, kakve to veze ima sa mnom? Pa, ako uzmemo u obzir sve atome u svetu i svu tu nepredvidivost, moraćemo da da pogledamo svet potpuno novim očima.

Naučnici uvažavaju nepredvidivost prirode i nastoje da uvide izvesne pravilnosti. Čak i naizgled najjednostavniji događaji, vođeni su tom nepredvidivošću. Kada i gde će se, na primer, u šerpi sa kipućom vodom pojaviti mehurići? Kojeg će oblika biti dim zapaljene cigarete? U kakvom je odnosu položaj molekula vode na vrhu vodopada, prema njihovoj konačnoj poziciji na dnu slapa? Kako je Džejms Glajk (James Gleick) pisao u knjizi "Haos" ("Chaos"): Kada je reč o standardnoj fizici, podjednako je moguće da je sam Bog uzeo sve te molekule vode i lično ih promešao, promenivši im pozicije.

Nova nauka haosa nastoji da predvidi nepredvidivo putem kompleksnih matematičkih modela. U klasičnom primeru, kada leptir zakeprša krilima u Teksasu, šest dana kasnije dođe do tajfuna u Tokiju. Veza možda ne izgleda očigledna, ali ona postoji. Ta mala promena pritiska vazduha, prouzrokovana lepetom leptirovih krila, može se multiplikovati i uvećati, što će konačno rezultovati tornadom. Ona se, međutim, nikada ne može predvideti u potpunosti. Eto zašto prognostičari vremenskih prilika tako često greše i zašto je svaka vremenska prognoza koja se odnosi na preko 48 sati unapred, nepouzdana. Pa ipak je, kada je reč o mogućnosti da se predvide sva moguća dešavanja u svetu, najlakše je predvideti vremenske uslove.

Na spiritualnom nivou, to nam govori da nikada ne možemo znati kojim pravcem će krenuti život, na koji način se može promeniti tok naše sudbine usled tih nežnih "lepetu krila" htenja i delanja. To nam istovremeno kaže i da nikada ne možemo zaista spoznati Božji um. Nikada nećemo biti u stanju da u potpunosti razumemo činjenice o tome kako, gde i kada nastaje bilo šta, čak i nešto tako jednostavno kao voda koja vri. Moramo se pokoriti

neizvesnosti, uvažavajući u potpunosti njenu, na prvi pogled, zamršenu i nejasnu lepotu.

Celokupna kreativnost bazirana je na kvantnim skokovima i neizvesnosti. U određenim trenucima ovozemaljskog vremena, iz zajedničkog skupa informacija emaniraju istinski nove ideje. Te ideje nisu nastale u pojedincu kojem se, eto, posrećilo, već u kolektivnoj svesti. Zašto se obično dešava da dvoje ili više ljudi istovremeno dođu do značajnih naučnih otkrića. Ideje već cirkulišu u kolektivnoj svesti, a pripremljeni umovi su spremni da prime i prevedu date informacije. Takva je priroda genija – u stanju su da shvate saznatljivo, čak i kada niko drugi ne prepoznaje njegovo prisustvo. Prvo, inovacija ili kreativna ideja ne postoje, da bi se već sledećeg trena stvorila, postavši deo našeg svesnog sveta. Gde se denula u međuvremenu? Došla je iz domena virtuelnog, sa nivoa univerzalnog duha, gde je sve potencijal. Ponekad taj potencijal stvara nešto predvidivo, nekada stvara nešto novo, ali u ovom realitetu sve mogućnosti već postoje.

Tako, ako su naša tela reciklirana zemlja, emocije reciklirana energija, a misli reciklirane informacije, šta nas to čini individuama? Šta se dešava sa našom ličnošću? Pa, ni ličnost ne nastaje u nama. Ličnost biva stvorena selektivnom identifikacijom sa situacijama i vezama u koje stupamo. Zamislite jednog dobrog prijatelja. Kako biste definisali tu osobu? Većina nas bi to učinila opisujući druge ljude, bliske tom prijatelju – supružnika, decu, roditelje, kolege sa posla. Ljude takođe opisujemo u kontekstu situacija iz njihovog života, vrste posla kojim se bave, mesta u kojem žive, omiljenim zabavama. To što nazivamo ličnošću izgrađeno je na temelju veza i situacija.

Tako možemo postaviti sledeće pitanje – ako moje telo, emocije, misli i ličnost nisu originalne i ako ih nisam stvorio ja lično, ko sam ja, zapravo? Prema mnogim velikim spirtualnim tradicijama, jedna od velikih istina je da "ja jesam ono drugo". Bez

tog drugog, ne bismo postojali. Vaša duša je odraz svih duša. Zamislite da pokušavate da razumete kompleksnu mrežu međuljudskih interakcija koje su vas načinili osobom kakva ste danas – cela vaša porodica i prijatelji, svaki učitelj i drug u učenju kojeg ste ikada stekli, svaki prodavac u svakoj radnji u koju ste ikada kročili, svako sa kojim ste ikada radili ili stupili u kontakt u bilo kojem trenutku svoga života. A tada, kako biste razumeli sve te ljude i kako su mogli uticati na vas, morate otkriti ko oni jesu. Zato sada morate opisati mrežu odnosa svakog od tih ljudi koji su upleteni u mrežu vaših međuljudskih odnosa. Ako to pokušate da učinite, shvatićete konačno kako je, da biste opisali jednu osobu, neophodno da opišete celokupni univerzum. Za celu istinu, svaki čovek ponaosob jeste celokupni univerzum. Vi ste beskonačni, sagledani iz određene, lokalizovane tačke gledišta. Vaša duša je onaj deo vas koji je univerzalan i individualan u isto vreme i predstavlja odraz svih drugih duša.

Da bismo na ovaj način definisali dušu, treba razumeti da je ona istovremeno lična i univerzalna, a ta činjenica nosi značenje i implikacije koje se prostiru izvan granica ličnog životnog iskustva. Duša je posmatrač koji tumači i odabira iz spleta različitih odnosa i veza. Ove veze, pak, "oslikavaju" pozadinu, "scenografiju", karaktere i događaje koji oblikuju priče naših života. Baš kao što se duša stvara kroz veze i predstavlja odraz svih veza, tako se iskustvo života stvara iz konteksta i značenja.

Pod kontekstom podrazumevam sve što nas okružuje i omogućava nam da shvatimo značenje pojedinačnog delanja, reči, događanja ili bilo čega drugog. Reč, na primer, može imati različita značenja u zavisnosti od toga šta je prati ili u zavisnosti od konteksta u kojem se pojavljuje. Ako kažem "mina", van konteksta ne možete znati da li imam na umu minu kao eksplozivnu napravu ili minu olovke. Kada kažemo da nam je neko izvukao reči "van konteksta", znamo da je značenje naših reči pogrešno shvaćeno, jer ga određuje jedino kontekst. Tok značenja

jeste tok života. Kontekst određuje koliko uspešno ćemo tumačiti to sa čim se srećemo u životu, a ta tumačenja postaju naše iskustvo.

Konačno, stižemo do potpunije definicije duše. Duša je posmatrač koji tumači i pravi izbore bazirane na karmi; takođe je i mesto susreta svih veza, iz kojeg se promaljavu konteksti i značenja, a taj tok konteksta i značenja stvara iskustvo. Tako živote kreiramo dušom.

Kao što ću kasnije obrazložiti, najbolji pristup razumevanju dualne prirode duše i način da se ostvari dobrobit od nelokalnog polja potencijala jeste kroz meditaciju. Meditacija nam dozvoljava da dostignemo nivo duše, zaobilazeći klupko misli i emocija, koje nam često vezuju pažnju za fizički svet. Kada na početku meditacije zatvorimo oči, misli spontano dođu. Postoje samo dve vrste misli koje vam mogu prolaziti glavom – sećanja i zamišljanja. Međutim, kao što smo već primetili, te misli ne potiču iz vašeg fizičkog tela.

Pokušajte jedan mali eksperiment u mislima. Setite se sinoćne večere. Da li ste upamtili šta ste jeli? Da li je hrana bila ukusna? Koji razgovori su vođeni oko vas? A sada, gde su se nalazili ti podaci pre nego što sam vam postavio ova pitanja? Večera se zaista desila, ali podaci u vezi s njom nisu postojali, osim kao potencijalne informacije. Kada bi vam hirurg otvorio mozak, tamo ne bi bilo ni traga od informacije o hrani koju ste večerali. Uspomene se nalaze na nivou duše, sve dok ih ne prizovemo. Kada svesno odlučimo da se setimo večere, sledi električna aktivnost i oslobađaju se hemijske supstance, signalizirajući da je mozak pokrenut. Međutim, pre nego što zaustavimo sećanja, recimo da ona nemaju svoje tačno mesto u mozgu. Jednostavno, postavljanje pitanja ili pokušaj da se setimo nekog događaja, virtuelnu memoriju pretvara u stvarno pamćenje.

Sve ovo važi i za imaginaciju. Sve dok se misao ne pojavi iz realiteta virtuelnog, ona ne postoji u vašem mentalnom ili fizičkom

životu. Imaginacija, zamišljanje, međutim, mogu imati moćan efekat na um i telo. Čest, ali veoma efektan eksperiment sa zamišljanjem sastoji se u tome, da se zamisli kako jedan limun sečemo na debele kriške, da bi te kriške potom stavili u usta i čvrsto zagrizli, tako da nam zubi duboko prodru u "meso" limuna. Zamislite kako vam se limunov sok sliva u usta, dok grizete krišku limuna. Ako ste samo jedan od mnogih, ova kratka slika i pomisao biće dovoljna da vam se odjednom nagomila pljuvačka u ustima. Tako vam telo kaže da veruje u ono što mu sugeriše um. Međutim, gde se nalazio taj limun pre nego što sam vam rekao da ga zamislite? Nije postojao nigde, osim na nivou potencijalnog.

Tako intencija, imaginacija, uvid, intuicija, inspiracija, značenje, svrha, kreativnost, razumevanje, sve to nema nikakve veze sa mozgom. Oni orkestriraju svoju aktivnost putem mozga, ali sami predstavljaju kvalitete nelokalnog domena koji se nalazi izvan prostora i vremena. Uprkos tome, njihov uticaj veoma je veliki. Čim nam uđu u um, moramo učiniti nešto s njima, a sve što učinimo s njima delimično determiniše osobu za koju mislimo da jesmo. Razlog za ovo je što imamo racionalne umove i često ispredamo priče oko misli. Možete misliti: "Muž me voli" ili "Moja deca su srećna" ili "Zaista volim svoj posao". Stvarate racionalne priče, bazirajući ih na tim mislima, a tada im kreirate značenje. Tada odete i živite te priče u fizičkom svetu, i to je ono što nazivamo svakodnevicom.

Naše priče nastaju iz odnosa, konteksta i značenja pokrenutih sećanjem, nastaju iz karme i iskustva. Dok te priče živimo, polako uviđamo da one nisu originalne. Mada detalji priča variraju od osobe do osobe, teme i motivi su vanvremenski, drevni arhetipovi koji se beskrajno ponavljaju: heroji i negativci, greh i spasenje duše, božansko i đavolje, zabranjena strast i bezuslovna ljubav. Reč je o onim istim temama, zbog kojih većina nas fascinirano prati TV saponice, novinske članke sa najsvežijim skandalima i tabloide gde ih srećemo blago preuveličane.

Fascinirani smo, zato što u tim pričama pronalazimo neke aspekte sopstvene duše. Reč je o istim arhetipovima koji su na preuveličan način predstavljeni u mitologiji. Zato ispitujući indijsku, grčku ili egipatsku mitologiju pronalazimo iste teme i motive. Dramaturgija tih priča još je uzbudljivija ili potresnija od beletristike, jer one rezonuju sa našom dušom.

Tako sada možemo dodatno produbiti definiciju duše. Duša je mesto spajanja značenja, konteksta, odnosa i mitskih priča ili arhetipskih tema, iz kojih izranjaju svakodnevne misli, uspomene i želje (uslovljene karmom), koje kreiraju priče čiji smo učesnici.

To učestvovanje u pričama naših života se, kod skoro svakoga, dešava automatski, a da toga nismo ni svesni. Živimo nalik glumcima u komadu, kojima se daje samo replika koju će trenutno izgovoriti i koji se ponašaju shodno aktuelnoj situaciji, ne znajući celokupne priče. Kada, međutim, stupite u dodir sa vlastitom dušom, pred očima vam pukne celokupni scenario drame. Tada razumete. Još uvek učestvujete u priči, ali sada to činite radosno, svesno i potpuno. Pravite izbore na osnovu znanja i sa slobodom. Svaki trenutak poprima dublji kvalitet, nastao zato što cenite to što taj određeni tren znači u kontekstu vašeg života.

Još uzbudljivije je to što smo sami sposobni da dopišemo komad ili promenimo svoje uloge, tako što ćemo pokrenuti sopstveno htenje, shvatiti da su slučajnosti značajne, jer nam nude nove prilike i tako što ćemo živeti u skladu i u stalnom dosluhu sa sopstvenom dušom. ..

(...)

Drugi deo

Utiranje sudbinskog puta

Meditacija i mantr